

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארץ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מור שהז'ף לפניו לעז'מי
עז'מים ולנצח נצחים (אשר בנחל).

למוד יומי
ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מוקדת ומפסקת

פרשת ראה תשפ"ה

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd.
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888

היכל הקודש

בלומינגדאוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
דופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גדפס ע"י

קרן הדפסה
היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

מעשה לביתה קעבד - ואם בשתיה נמי שרי. פירש רבינו שמואל בן מאיר, וזה לשונו: גי המהדק מגרפות של יגית מלא יין כדי שתחברו סדקין שבאו בה מלמעלה למטה - אין זה כמחבק חבית לאורכה, דחבית מבוקעת מזומנת ליפול וצחיה אילך וצחיה אילך, וכשהוא מחבקה מחבר כל היין זה לזה. אבל יגית יין

[illegible]

אלא לחתור וריק, שהרי זו המציאות שיש, או אם נשואו על כתפו אפילו בבלי אבנים
נמצא, ובגד הסת מותר, באמרינו יבוי קצת: כן מליאה לאו חסירה שרי, וגם אם ישב על
החבית לא נמסכו, ובזב בטא, או בכל 'כל שבאב' מליאה לאו דאקא, שהרי קנה באבן
לאו דהוה וזו המציאות נדחה, והוא מוגז עושה יין ספק. וכן הלכה, שאם ארץ קטן
כל דבר לין ואפילו כבושה, שדא חזק בנשיה, כן הדורה ריק וספק עולם. וכתב הרב
יחי' משה מקצוי דדא הדין שאם ארץ לחנוך מיס שלא בכחות מצינה שדא מותר בנשיה.
דחב

הוא גוי חבקה, שרית
הוא בריה דרב יהושע
ה לארפה, אבל לפותיה
מעמא? מעשה לבנה
דמה קא במצרותא,
ח להפסית - בעי דהיה
דמה בעלמא סגי ליה.
צד תבד של יין, אמת
לו מלוה עליו - מותר
התן את הצרעה בקנה,
יות מרותח - בכל אלו
ורבי שמעון מותר. נטל
לבור - זה היה מעשה
אלי: והוא שיש לו מילה
מגניתינ נמי ודא, דתני:
ו בראשו, והלה כותב
מותר, אבל אם דצה
עד שיטן לו מעותיו -
סור; מקמא דאי מנחת
מילה על אותו ון בעינן,
ח"י. אמר רב פפא: לא
עלה חי - אסור. מאי
עלה כיום אידם. "מדרו
אמר: ויכור, ורבי שמעון
אהבה: ונחזו לו לרבי
הסא מותר - מותר אפילו
אם אפילו בהנאה. אמר
רבי אבא רב חסדא: אמר
רבי אבא רב חסדא: אמר
רבי: הלכה כרבי שמעון.
אל תבית ויזקה [בתמרו]
[ירי]". אמר רב אשי: כל
סד, כל שבב טהור בגוי
יה רב הוא לרב אשי:
לבור, זה היה מעשה
אין שלא מותר לא

אדם מטמא בוב – אף היין נעש
בו הזב ממש בין בקנה – טמא,
יין נסך. וליכא למימר דרב אשי
(עמוד א): זיקא בין מליאה בין
בחמתו לא – אלמא זרק הגוי עי

ב - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזלץ)"
רש"י

1 וְיִפְעֹקָהּ לְאִירֵהָ - כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁבָת וְזָפֹתָה נִסְדָּקָה מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה, וּבִיקֵשׁ חֲזָחָה
 2 לִפְסֹל אֵלָיוּךְ וְחֲזָחָה לִפְסֹל אֵלָיוּךְ. הִבְהֵא - בֵּין וְדַרְשׁוּתוֹ וְחִזְרָתָה עַד שֶׁהִבְהִיא כָּלִי.
 3 לְבֹנֵי לִטְמֵ - וְהָיָה לֹא כְּשֶׁבֶשֶׁךְ, וְאִפְסִלוּ שֶׁקֶרֶב הִחָזְקוּן ז' לֹא הָיוּ גִּנּוּעַ בֵּין עַל
 4 יָדֵי חֲזָחֵי הַחֲבִית - לֹא הָיוּ כְּגֹנֵעַ בָּקָה, דְּרֹחֶם כְּשֶׁבֶשֶׁךְ בָּקָה. אֲבָל אֵלֶּיךָ
 5 כְּשֶׁבֶשֶׁךְ מִדֵּי. אֲבָל לְפִתּוּתָהּ - הִדָּלֵל וְאָן
 6 בְּנִדְלוֹת ז' הָיוּ, שֶׁהָיוּ חֲזָחֵי הַעֲלִיּוֹן
 7 עַל הַתְּחִלָּה אֵלֶּיךָ שִׁירָא מִטָּעַם מִטָּעַם, וְהָיוּ
 8 הַבְּבִידוֹן ז' לֹא וְלֹא הָיוּ גִּנּוּעַ, וְדָחֵק יָדֵי הַחֲבִית.
 9 אִילָּא מִקְשָׁה לִבְנֵה - בְּעִלְמוֹת קָא עֲבִיד,
 10 כִּלְכִּנְתָּה תִּתְּנֶנָּה עַל פִּי הַחֲבִית וְתִבְכִּינְתָּה
 11 רֹחֹת קָא בְּמִשְׁכֵּימָה - דִּישְׁרָאֵל, אֵלֶּיךָ הָיָה
 12 בָּהּ יין, אִלָּא מִשְׁקָה טוֹפָה עֲלֵיהוּ. גִּנּוּעַ -
 13 אֶפְרָם וְיִמִּים אֶפְרָם, כִּדְבָרְשׁוֹ לִקְצֹן הַיְּהוּדִים
 14 (עֲבִידָהּ ז' עַל רַע, ח' מִשְׁנָה אָל יֵשׁ לִי
 15 עֲלִיו מִלּוֹח - עַל יִשְׂרָאֵל - אֶסּוּר, לִפִּי שֶׁלֹּא
 16 יֵרָא לִינֵעַ, דְּסִבָּא אִי אֶפְרָם לִי מִיָּדִי, אֲמַרְנָא
 17 לֵיהּ תִּתְּנֵה לִי בְּחֻבּוֹ. גִּנּוּעַ - הָיוּ בְּבִיד
 18 אִין מֵלֵךְ, אִין אָעַל פִּי דְּנִגְעִיתָה מִשְׁמַע,
 19 וְשֶׁלֹּא כְּבוֹדָהּ הָיָה. מִיָּדִי בִקְשָׁה - אָק עַל
 20 גִּבּוֹתֵיהוּ, וְעַל מִלְּחָה וְלִדְבָרֵי אֲחֵר תִּבְחֹן, וְהָיָה
 21 נִיגְעָה אֵלֶּיךָ מִשְׁמַע אֵלֶּיךָ אִלָּא עַל יַד הַקֶּבֶל.
 22 אוּ שְׁהִיָּה מִטְפִּיחַ ב'ו'. הַמִּתְרַחֵת - שְׁהִיָּתָה
 23 מִמְּצַנֵּת וּמִנְעֵלָה תִּתְּנֵהּ, וְיִטְפֹּחַ בִּידוֹ מִשְׁמַע
 24 עַל תִּרְחִיחוֹתָה - אִין דְּרִיךְ נִיטֹק ב'ו', בְּמוֹתָר
 25 בְּרִנְיָהּ. אוּ זִיָּה מִקְשָׁה - הַכְּשִׁירוֹתָהּ אֵלֶּיךָ
 26 בְּשִׁתְּהָ. לְמִיָּדֵי עַל אוֹתוֹן יין - שְׁעִינָה ל'
 27 יִשְׂרָאֵל אֵת חֵדָּה אִתּוֹן אֶפְסִיקוּן לְבוֹבוֹת הַיִּמִּנָּה,
 28 וְהַשְׁתָּה מִסְכֵּה תִּתְּנֵהּ וְנִגְעַת לִדְבָרֵי אֲחֵר, אֲבָל
 29 לֹא הִתֵּתָה לִלְלָה עַל אוֹתוֹן יין, אָק עַל פִּי
 30 שִׁישׁ ז' עַל מִלְּחָה עַל בְּעִלְיוֹ - מוֹתָר בְּשִׁתְּהָ,
 31 דְּמִדְּמִתָּה לֵאלֹהֵי גִנּוּעַ. הַמְּפַדֵּר יִינוּ לִפִּי נָבִיר
 32 יִשְׂרָאֵל שֹׁרֵךְ עֲנִיבִשׁ שֶׁל ר' בִּדְחַי ר' ז' עַל
 33 לִמְכֹּרוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָן נִתָּן מִשְׁעַת לִמֵּי עַד
 34 שִׁימְכוֹנוֹ אֲלֹרֵחַ ז' מִן, וְנִתָּן בְּרִשְׁתּוֹ שֶׁל ר' ז'
 35 וְהָלַךְ כּוֹתֵל ל' הַתְּקַבְּלִי - אֵלֶּיךָ כּוֹתֵל ז' הָיוּ
 36 "הַתְּקַבְּלִי מִנֶּחֱךָ מִעֻת", כְּלֹמֶר, דְּרִינִי כִּילּוֹ
 37 בְּקִלְחֵי מִעֻת. שְׁאִינִי מִעֻבֵּב בִּידָךְ לְחִזְרָתִי יין
 38 מִשְׁרֹטִי בָּבֶל עַת שֶׁתִּרְחַדֵּה. מוֹתָר - אָק אִישׁ
 39 מִנְּחָא וְאִישׁ מִתּוֹרֵם בִּידֵי יִשְׂרָאֵל. אוּ זִיָּה מִקְשָׁה
 40 בְּבִית שְׁאֵן יִאֲכֹרִי - דִּבְכּוֹן דִּישׁ ל' עַל מִלְּחָה
 41 עַל אוֹתוֹן יין, מֵאִי דְּבִעֵי עֲבִיד. אֲבָל מִלְּחָה
 42 שְׁאִינָה עַל אוֹתוֹן יין - כִּמִּי שְׁאֵן ל' עֲלֵי מִי
 43 דְּקִתְּנִי רִישָׁא: הֵלַךְ כּוֹתֵל ל' "הַתְּקַבְּלִי מִנֶּחֱךָ
 44 מִעֻת" מוֹתָר. וְהָיָה חָבֵא דִישׁ ל' עַל מִלְּחָה דְּמִי
 45 הָיוּ עֲלֵי. וְהָקִיט בִּידוֹ אֵלֶּיךָ עַל אוֹתוֹן יין הָיָה
 46 מוֹתָר. וְהָיוּ עֲלֵי בִידוֹ אִירֵם - וְאִילוּ יִמִּינָהּ
 47 שֶׁל עֲרִיצֵל, וְסוֹמְכָמֹה מִסְכֵּה תְּעִלְיָתוֹ וְאֶסּוּר
 48 בְּרִנְיָהּ. וּמִטְפֵּקֵה מִיִּלְחָמָה לְעִלְמוֹד: וְאָן
 49 הִלְכָה כְּרִכִּי שְׂמֵעֵל, כִּי שְׂמֵעֵל מִטָּעַם -
 50 אִיִּירִי ר' אִישׁ בְּרִידֵשׁ כִּלָּל אִלָּא בְּמִגְעוֹ, וְלֹא
 51 אֲתַת לְאִשְׁמִיעֵינָן אִלָּא וְרָק גִּנּוּעַ לִפְסֹל אֶסּוּר.
 52 וְהָיָה אֶמְרוֹה ל' כִּי מִגְעַם שְׂמֵעֵל טָמֵא, כִּי כִּי בְּחִבּוּרִי
 53 בִּידוֹ בִּין בָּקָה, שְׁאֵם הָיוּ עַל הָיוּ כִּלָּל אוּ
 54 שְׂמֵעֵל טָמֵא בּוֹב - אִין הָיוּ נִעְשָׂה כִּכִּי יין נִסָּךְ. גִּנּוּעַ אֶרֶם תִּגְּזֹעַ בּוֹב, כִּין שְׂמֵעֵל
 55 חָדוֹם מִשְׁמַע בִּין בָּקָה - טָמֵא, אִין הָיוּ שְׂמֵעֵל בּוֹב, גִּנּוּעַ
 56 יין נִסָּךְ. וְלֹא כִּי מִגְעַם דְּרִבִּי אֶשְׁחָשֵׁשׁ שֶׁל ר' אֶדְמֹר ר' אֶשְׁחָשֵׁשׁ
 57 (עֲמוּד א'), וְזָקָא בִין מִלְּחָה בִין חֲסִידָה שְׂרִ

עבודה זרה. רבי ישמעאל – פרק רביעי דף סא עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזליץ)" רלא תוספות

דקאילו מינה זמניה – שהולך ומתגלגל הבלי כל שעה על ידי שהוא מגלגלו ומורידו לבור, והלכך של בחתמו לבור, והלכך של בחתמו לא, ודישיתן דלמא גנוג, לפי הדומה גברי – שעשאו בכשרות למכור לישראל, ולא נתן דמים עכשיו לגוי עד שימכרו, ונתנו בירשותו לוי – מותר – ודמיתת ליה גוי ולא גנוג, דאמר, דלמא חוו לי

הך ישראל דעבר בירשותו דרבינו ומפסידא. ואפילו לא נפתח דחומה שרי, דהוא שכי' לו כלום על אותו קין כגון שכתב לו: "התקבלתי ממך", כדאמרין לקמן באידך בבא. רבי שמעון בן אלעזר כ"ו – מפרש בגמרא. המפסיד ינו של גברי כ"ו מותר – אם בית פתוח לרשות דרבינו, כדפרשית לעיל. אבל אם רוצה בו – שדחין נעשה לו משכון, הואיל ויש לו מלוה על הדין – אסור, דלא מצינו דסבר: א"ל חוץ לא מפיסדא, דכ"י תבע לי אמנא ידיך הוא. גמרא רובלין – מוכרין בשמיים. וישארום הן שרבי מרע דעל, ומיחרת גוי: ולמאן ש' לן דרך רשות דרבינו. דלתיס ובריח – שאין נבסין בה אלא בירשות. ובולי עמלא ידיע כי עילי בה, ומצי למיקם עלה הדאי שעתא. והולין בירשות דרבינו – אפילו בית פתוח לחצר, וחלון פתוח לחצר בירשות דרבינו כגון פתח חבית – כמאן דפתח לרשות דרבינו דמי. וקשית אחרי חלון של שערות פתוח פתח חבית בירשות דרבינו דמי, וכן עיקר. דרך אשפה – למערה בני אדם עליה. ודיקלא – דקל של ישראל נגד הפתח, ומחייירא הגוי: בעשיה יעלה לטול פירות וריאני גונג. פסיק רישית – של דקל, ומנעתה אין בו פירות. ומאן דאמר – מימר אמר גוי: למעלה ליה דסקילי דחם. בחצר

התם דקאילו מינה זמניה. משנה המפסיד ינו של נכרי, ונתנו בירשותו. (1) גביית הפתוח לרשות דרבינו, בעיר שיש בה גוים וישראלים – מותר, בעיר שפניה לאותו יושב ומשמר, אף על פי שהוא יוצא ויבא – מותר. רבי שמעון בן אלעזר אומר: לרשות גוים אחת היא. המפסיד ינו של נכרי ונתנו בירשותו, והלה פותח לו: "התקבלתי ממך מעות" – מותר; אבל אם ירצה לישראל להוציא ואינו מצינו עד שיתן לו את מעותיו, זה היה מעשה בבית שאן ואסור. גמרא בעיר שפניה גוים נמי, ותיאמר וקולין המחזירין בעצירתם! אמר שמואל: בעיר שיש לה דלתים ובריח. אמר רב יוסף: וחלון בירשות דרבינו, ואשפה בירשות דרבינו דמי, ודיקלא בירשות דרבינו דמי. פסיק רישית – פלוגי בה רב אחא ורבנא, חד אסר, וחד שרי; מאן דאסר – קמה ליה דסקילי התם; ומאן דשרי – וימנא דאבדא ליה בהמה וסקילי לעיניו בתרה. תנו רבנן: אחד הלוקח ואחד השוכר בית בחצירו של גוי ומילאחו לו, וישראל דר באותה חצר מותר, ואף על פי שאין מפתח וחוץהם בידו. בחצר

התם דקאילו מינה זמניה – פירש הקטנרס: שהולך ומתגלגל כל שעה על ידי שהוא מגלגלו ומורידו לבור, והלכך של בחתמו לא, ודישיתן דלמא גנוג, לפי הדומה משמע שרשי רוצה למכור דמנע גוי שלא בביתו על ידי דבר אחד אסור בשותה, ודאן שהשיחידו בחתמו – היינו לפי שלא היה אחוז בידו, אלא סמוך לבור וזקקה. ומכל מקום שלא בחתמו אסור אף על פי שזריק בוב טורח, כיון שהוא אסור בחתמו ודמיין כיון דלמא גנוג, וכן פירש רבינו שמואל בן מאיר בשם רש"י, וחלק בין שורק ומגנדר לזורק למרזוק. מידו לא יחכן כדפרשית לעיל. המפסיד ינו של נכרי – פירש רש"י במהדורה בתרא: כגון שכתב לו "התקבלתי", ודחה ליה ינו של ישראל וברקתני סיפא. ורבי סוף פירשא דרששא. בבית הפתוח לרשות דרבינו ובעיר שישארום גוים דרים בה מותר – ואף על פי שאין מפתח דחומה ביד ישראל. ואף על פי דבגמרא בברייתא בעינן ענין של ישראל חצר חצר אחת שרי ושרא דר באותה חצר מפתח דחומה, דאן שאני כיון שפתח פתח לרשות דרבינו. בעיר שכולה גוים אסור – ואף בפתח פתוח, כיון שאין כאן מפתח דחומה. והקשה רבינו רמ. והדין פריך בגמרא: הא איתא רובלין המחזירין בעצירתו וכו' מה ידע הרובלין שירא היין בביתו של גוי בלא מפתח דחומה שדעתו של ישראל, שירא אחרי המפתח כי אין לרשות לעיר שישארום גוים דרים בה, שהחזיר רש"י כאן אף בלא מפתח דחומה. דהתם ידא הני שזאן אותו ישראל אמר לישראלים הדירים שם לתת כל על יינו, אבל רובלין עובדים לפי שעה מה ידעו ועוד, שמדמה אשפה ודיקלא לפתח פתוח, וכו' מה טברא ויוז וכו' שיחא דהני ליגע בין שהזאן אצלו חצר מפתח דחומה מדידת מקדח שישב חצר חצר בעיר על האשפה או יעלה על הדקלי: ועוד, למאי דמפרש בגמרא, אי לתנא קמא או לרבי שמעון בן אלעזר, דאפילו בעיר שכולה גוים אם הפקידו בבית גוי אחר מותר משום דגוי אחר מירתת. וזה תימה גדולה דכיון שאין שם מפתח דחומה נתישן פן ינסבנו הנפקד, כי אין לומר שדמיון ירא פן נזכרין פן יעילי עליו, כי מה חושש המוכר אם ינסבנו הנפקד? ועוד, דאמר רבינו שכתב לו "התקבלתי", ומעתה מה חילוק יש בין גוי לגוי אחר? ודמיון ינו של ישראל אחר? ועוד קשה. ומדמיון סיפא: והלה כותב "התקבלתי", למכור דרשאו לאן בחיי רובלין נראה לרבינו חם להעמיד משנתו ביש מפתח דחומה, וכן פירש רש"י בפירושיה ראשונים, ובלא כתב לו הגוי "התקבלתי". והלכך, בעיר שישארום גוים דרים בה ופתח פתוח לרשות דרבינו, אף על פי שהוא ינו של גוי – מותר. כיון דמפתח דחומה בידו, שהני ירא פן ידאחו ישראל טורח ומזיון ויגד לישראל שסידור, ויפסיד למכור ינו. ולא דמי לעי שנגמא בעד הבור של יין, דאסירא בו לא מלחא עליו, דהתם כיון שאין מפתח דחומה סמוך על זה שיוכל לנסכו קודם שיראשו שום אדם. והשתא נזכא, דאף בעיר שכולה גוים, כיון שיש מפתח דחומה היה לנו שדמיון רובלין שיראשו טורח ומזיון יבין שאותו יין של ישראל הוא, וכן ירא ממקום דאיכא אשפה ודיקלא כמו בפתח פתוח. ואני נמי שפיר לטנא דשרי בגמרא שפדפדו בבית גוי אחר אי לא הישיתן לעמלין, דבבית גוי אחר היה ינו של ישראל, שאין לגוי האחר שום דבר על הדין, וכיון שיש מפתח דחומה – אין לחוש שיטורח הנפקד ומזיון, אפילו בעיר שכולה גוים פי' להחיר. ודכ"י אמרין בברייתא בגמרא: יינם של ישראל בירשותו של גוי, וישראל דר בחצר אחרת – מותר, דהוא שיש מפתח דחומה. ודער אחרת היה בעיר שכולה גוים, כיון שאין פתח פתוח לרשות דרבינו בעיר שכולה גוים אסור ואף על פי שיש מפתח דחומה בידו, ולא יעיל כלום פתח פתוח, בדומיק לה בגמרא בעיר שיש לה דלתים ובריח שאין רובלין עוברים דרך שם שלא ויגשו, דכיון שלא כתב "התקבלתי" אם כן יינו של גוי הוא. וכן תניא בגמרא דין של גוי וישראל דר בחצר אחת אסור לכולי עמלא אף על פי שיש מפתח דחומה. וסיפא דקתני: והלה כותב "התקבלתי" דהיינו של ישראל, הלכך במפתח דחומה שרי, אבל בלא מפתח דחומה אין להחיר כיון שבידו הני, דבכל ינסבנו. ולא דמי להדאי דמנעא בעד הבור שהחזירו באין לו מלחא על הדין, דהתם איכא חרזי לטיבותא: יינו של ישראל, וברשות ישראל, דרשות ישראל מועיל כמו מפתח דחומה. ולחכי מייתי לעיל ראיא מן דרבי פרישית לעיל. והדין דירשאל דר באותה חצר שחזין מנחם שם, לא שזאן בעיר של ישראל לא שזאן בין של גוי, שרי אף בלא מפתח דחומה. כדאמר ליה רבי יוחנן ר'נא, הניג אף על פי שאין מפתח דחומה, משום דירשאל דר באותה חצר חשוב כמו שומרו, דסגי ביזאא ונכנס, כדתנן: אין השומר צריך להיות יושב ומשמר אף על פי שהוא יוצא ויבא ונכנס בו. ואם תאמר: והאין נזכר משמתיחין דירצא ונכנס סמי לכתלה? אף בלא מפתח דחומה כיון שהמחזירין שיש מפתח דחומה, ופריק אשך דרובלין (ג) מייתי ליה לחזין אף כלי. לכתלה? אף כלי. ור' יוחנן דרבי חייא ונכנס לכתלה? אף חזקתן: אין חזקתן? אף לא ראיא דהוה אשאי פאב שיש מפתח דחומה ויש לו מנחם, דכ"י פירשו: בעיר שכולה גוים אסור אף בלא מפתח דחומה, וכלי מפרש, שיש השומר צריך בו אלא אפילו יוצא ונכנס. ומתוך שהעמיד רבינו חם כולה ששמעין במפתח דחומה, ואפילו חזי מטור ינו של גוי בירשותו של גוי בעיר שכולה גוים אסור כיון שכתב לו "התקבלתי", מתחלה וזה רבינו חם רוצה לאסור אותם והייתן שקנן הגוים מירשאל ומוליכין אותם ממקום חול למקום חיוקר, ואף על פי שמעתיחין אותם חומה בתוך חומה בחבית מלא חשוקים ושוליים כפלים מצד זה ומצד זה, דהא תנן: המטהר ינו של גוי בן בעיר שכולה גוים אסור אף על פי שיש מפתח דחומה, וכיון דקיימאן לן כרבי אליעזר דשרי בחותא אדח אין לנו חלק בין חומה אחת לחומה, בתוך חומה חזר אסירא חלוקה אחד נאסר גם שני וחמתו. ואחר כך נאסר טעם לחזיר, דרוקא מותר ינו של גוי, שלקוח הניג כבמרא ליד טורח בו ויבא לקח בלי חזקת, אבל האבא, כיון שטורח כל כך, שלוקח אותו מירשאל וגם מחזיתו חומה בתוך חומה ונחשאו להשתכר בו – אין לירא שיטורח ויחזין פן יפסיד טורחו. ועל סמך היתר זה שהן כיון שהזאן מאלעזריא הוא הענין, ועוד הארכינו בענין שליחת יין ביד גוי לעיל פריק "אם ממעיד" (לא, א), והוא"כ רובלין – ואף על פי דהתקן עורא לא היתה אלא שישכור בעיר בנות ישראל שאל יתנו על בעליהן, וזה דרבו חזי עוברים שם, וחלון בירשות דרבינו דמי – פירש בקטנרס, לשון אחר: חלון של ישראל פתוח כגון פתח חבית, ואם חבית שחזין בו טורח, ולא למיחש שישכור בה גוי – ואפילו דהוא פתוח אין לחוש שיכנס בו ויסגר בעדו, דמותר מירשאל שנגנו, כיון שכלא הניג דר בבית חזין, אדאן, כיום, אבל בלילא אסור.

עבודה זרה. השוכר את הפועל – פרק חמישי דף סב עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזליץ)" רכא רש"י תוספות

השומר את הפועל. מאי טעמא שכוּר אסור – מותר השיטה משמע כי מעתה היה
יודע שיש נסך תופס דמיו כעבודה זרה, ואף על פי כן היה רוצה לדמות
שכר יין נסך לדמי ערלה ולשכר שבעית, אף על גב דאיכא בין נסך תרי חומרי: איסור
הנאה, ותופס דמיו. והכי פריך. מאי טעמא שכוּר אסור? נהי דתופס דמיו כעבודה זרה,

מכל מקום שכרו אין בו איסור אלא מדרבנן,
ואינו משום דמיניין אין נסך, והנה טעם גורו עליו:
אילמלי יהיו שורש ונסך נפיש אסור בהנאה -
התורה, הלכך גורו על שורש אסור דהנה -
עילה לכילא הכרם דאסורין בהנאה מן התורה
ולא גורו על הדמיא אטו הגוף? ואין להחמיר
כאן בשביר רותי מהתם בדמיא, והדשות אסור
שמעתי איסורי תבאה שם דמיאם אסורין מן
התורה בזה גוף התבאה שותפין ומדקין, ואפילו
הכי לא גורו דמיא שורש אטו באותן שאמץ
דמיאם, שכר שאינו אסור בשום איסור תבאה מן
התורה - כל שכן שלא גורו שכר אטו הגוף
ומשמתי, הלא דואל תופס דמי מעבדה -
לכוננו, שכר בגוף לא מהלף, אבל שכר בדמיא
מהלף, ופרקי: דהרי שביעית דתופסת דמיה,
וקאמרי: שכר מותר, דמשעת לגמרי, לא תפס
בקדושת שביעית, ולא גורין שכר שביעית אלא
דמי שביעית ואין להמר דשאני אין נסך דאית
לא חותמי: חתמי תבאה תופס דמיו, ולא
מהלף שכר בדמיא ברחי חותמי ויהי במחזורא
אחת! ומסיק, אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:
קנס הוא שקנסו בו, דאדי משום גוריה לא שייך
לגמור בדפרישית, לא מטעם מידלף הוא -
לא היה לו חלק בן שבע דמין ודין חלק -
דשביעית, וכן בשביעית נפיש לא היה חלק בן
שקנסו, ראו לקנסו בתרומין ויהי משום דנפיש
העלה

[illegible]

משנה השביעי – גי' ששבר את ישראל לעשות עמו מלאכה בין נסך, לחריקו מבלי אל כלי או להעביר חבית ממקום למקום. ובין נסך ממש קאמו, שחונפך לעבודה זרה, וזר, וסתם יין מביעאי לן בגמרא. **שכרו לעשות עמו מלאכה אחת** – כל שכרו מותר, דאף על גב דאגרא דיהבי לא משום מלאכה אחת הוא. ובגמרא מפרש לה שפיר. **נמרה**

מקדושת - אלמא איסורי הנאה המיוק
מותרין, וכל כען כשר שפרלחא אלא הואיל
והויפס אלא דמיז כעבורה דרין - רבין דנתנא
לעבורה וזה היה אכילה ודמיה
אסורין, כדאמין (עבודה זרה נה, ב) כל
שאתא מדיחא הימנ ריה אלא במחור, וב הויז
דמיז אסורין כשר פערלחא נמי אסור, אלא
ל ב - לשון מבר הוא, דמשמע: לקוט לז שחי
יק, שכו אסור - לשוהת ארז זמן הכיבוד
אלא מתבאר שכל לקוט, לקיז - ר' לשתן
שכירחא וזהו לשון שער, וכן לז דמיז
שיחפס בקדושת שביעה, צד היתר - מתנת
זבס, כרתנן - גבי ענשר שני.
הלל

דְּמִיָּה, וְהִנֵּן, הָאוֹמֵר לַפֹּעַל: "הִיחֵךְ דִּינֵךְ זֶה, לָקוּם לִי בֹרָה!
לָקוּם לִי יָרֵךְ חַיִּים" - שִׁכְרוּ מוֹתָר! אִמֵּר רַבִּי אֲבָהוּ אָמֵר רַב
חֲכָמִים בְּחִפְזוֹ וּבִכְיֹן נִסְדָּ. יוֹן נִסְדָּ הָא דְאִמְרוּ. חִפְזוֹ מֵאֵי ה
עוֹשִׂין מְלָאכָה בְּפִירוֹת שְׁבִיעִית - שִׁכְרוּ שְׁבִיעִית. מֵאֵי "שִׁכְרוּ
לְזֶה שִׁכְר מְפֹרֶשֶׁת שְׁבִיעִית נִמְצָא זֶה פּוֹרֵעַ חוֹבוֹ מִפְּדוּת
לְאִבְכָּה" וְלֹא לְסוֹחָרָא! וְאָלָּא קִדְוֶשׁ שִׁכְרוּ בְּקִדְוֶשֶׁת שְׁבִי
לְאִמֵּר לַפֹּעַל: "הִיחֵךְ דִּינֵךְ זֶה וְלָקוּם לִי יָרֵךְ חַיִּים" שִׁכְרוּ
חַיִּים - שִׁכְרוּ אִסְרוּ! אִמֵּר אֲבִי: לְעוֹלָם יִתְבָּנֵן לִי שִׁכְר מְפֹרֶשֶׁת
לִךְ: "לֹאֲכֹלָה" וְלֹא לְסוֹחָרָה דִּיחֲבִיבָה נִתְּלִיעַ בְּעַד דִּיתָר, בְּרִיתָה

[illegible]

העלה לי פירות לירושלים לחלק – רדיו כמבור מעשר שני, ואסור למכור מעשר שני. ורובה משניות מוכיחות בטובת מעשר שני דאסור לעשות סחורה במעשר שני. ומסתבר דכל מידי דאין מתחלל עליו זה סחורה האסורה בו ואינו מתחלל אלא על דבר אביכל וטהרה. בדרתן (מעשר שני פ"ב מ"א) מעשר שני ניתן לאביכל שזהו וסוכה.

וקשה: דהא נתן ספק פרק קמא ומעשר שני אין

לוקחין מנעושת מעשר שני בהמה טמאה (ומעשר)

בו, משמע – יא: מלבושין מותרין. ועוד נתן והם

(פרק ה' משנה י"ב): "ולא נתיי מנעו למה" – ליקח

לו ארז וחורבין, וזה (לא) ולחיו דומיא דגמא

מותר ויש לומר: דכל אותם משניות המזכירות –

היינו מן הסוגיא, אבל רבנן אסור כל עניני סחורה,

לפי שמהלך לעשות מן שלמים, ואסרו גם

לפרוע דשכר הפועלים. והא דריתא בירושלמי

שאסור גם כן לוה דומיא דגמא, ומפיק לה מקרא

– אסמכתא בעלמא הוא. ורבי יודנה היה מקשה

על זה, דאמרין בפרק "בבב משרבין" (עריבין) בו

מקרא ד'רונתה הבקף' דרדשי כללי ופרטי,

אלא דמרבין אלא פירי מרבי ונדולי קרקע לאביכל.

ואל דבר שאינו של מפרע לא אשכחן דאיתריה.

לכן נראה לפרש: דכל מקום שביעני דיתרי ליקח

מנעו שום דבר – היינו ליתות מנע בקדושת

מעשר שני להקדש, כמו גבי שביעית פרק "לולב

הגזול" (סוכה ב"ב א') מי שיש לו חלק של שביעית

בו, בדעין שתהא שביעית ביד הלקוח, וכל מקום

שמעניו אסור מקום במעשר – היינו דרך חילול

ליתות הבעות חילין ביד הלקוח. **חמורין** דנפש

אגרייטו – פירושו: ורודו ופסו. דהנו טפי לסתרה.

שכרו לסתם ינין מזה – לכתולה דהא אסור

להשכיר בסתם ינין, כדאמרין לעיל (נ) דלא

שיר לדרוך עם ידית גבא כי לא צריכי ליהודי, והא

מביעאי ליה אם השכר מותר בדיעבד או לא.

דאגרי לארביה לסתם ינין – תימה: מאי ראה

מביא מארביא לפועלי? שאני דהנש דנפש אגריה,

ודמי לוקחין לו לומר: כי לא היה השכר כי אם

מנע לעבוד הרב קטן, והיי כפועל. **ליקליליהו**

ולביריניהו – פירושו: ללא כי קברי. ומשני: וזה

לובל, והא דלא דרין פרק: "ליקליליהו ולביריניהו"

בי קברי, דהתם לא שייך אתי לובלי, כדכתיב

(מלכים ב' כ"ב): "וישילך את עפרה על קבר בני

הנשיא"; ויש לומר: דהא בקבר בנין שאסור בהנאה, אבל תבא בי קברי קרקע עולם, שאינו נאסר. וכן משמע בסנהדרין פרק "נגמר הדין" (נמ, ב). בקריה דרב דהוה שקלי מניה עפרא

לאישתא בני יומא. **אתרי** לובלי – ואם האמרו: ומה בכך? הא פסקין לעיל (נט, א) רבבי יוסי דאמרו: זה הוא גורם מותר (בבבב). והיי ובל דאסור ורקעק ורדיתו היי לומר: שלכתולה

יש לחשו לדברי רבנן שחלקין עליו, דאמרי: אף הוא נעשה ובל. **ולקברניהו** בעיניהו – ומסיק: לא מוכחא מילתא ואסור. ואם האמרו: מאי שנא מכל דתקברין דחשיבי פרק בתרא

דמותרה (לג, ב) דהוה תנסק ונגלה ערופה ושער וכל דקברי בעיניהו אף בלא בי קבריהי ויש לומר: כיון שאין דרך לקבור בשר ושער מוכחא מילתא. אבל היטי אין בקריתן מוכחא,

דאיכא למימא איניש גב וקבר ואתיבא אבא. וכן דרך עשה לקבור בכורות. ונראה ששורין לקבור מעט בעומק פן יבא לחטא אחריו. ולארי שנוכח עפרא אין לחשו מעט קדושה לובל בזה,

דאין דרך לחטא אתרי דקבריהי משהו ובל. **יפי** פירות שביעית מעבדים ופרעי להם בשביעית – אישבהא דאכלי עניים בשביעית לאורח דביעור תלפי פירות שביעית. צריך לפרש שהאסור

היה מה שהיו אוכלים אותם בחוקם שלם, ואילו בתורת שביעית אפילו פירות עצמן יכולין עניים לאכול כלכלי עלמא. כדנראה בחסותפא (פרק ח' דשביעית) הניע שנת דביעור עניים

אוכלים אתרי הביעור אלו עשירים, דברי רבי יודנה. רבי יוסי אומר: אחד עניים אחד עשירים אוכלים אתרי הביעור. אי נמי, הניעין היו עשירים מזה מלוגמא או סחורה, ולפיכך הקפידו

עליהם אמרו כגא ואמרו לרבי יוחנן. **יאות** הן עבדי – דכיון בדחיא שעתא לא הוה הך בעין – לא חליפין ניתו לו חילי עליהו קדושת שביעית. ולפי זה, אפילו בשביעית עצמה

היו יכולין לפרוע את כבר אבל פירות שביעית. והדיא דאמרין ב"לולב הגזול" (סוכה ל"ט, א) דנמלע דמי אתרוג כלולב – הוא דיון בלא בהלכה אם היה עם הארץ רוצה להקדיש עד

שילכה האתרוג, ולא היה כאן דמי שביעית. ומבאן דקדק דרב רבי אלתן הלה למעשה, שאם יש ביד ישראל יין נסך ונמורה וזה דברים האסורים, ומכון לנוי בקהא, ומכרם נהי לאור

קודם שיתן לזה חטורא דרמיים – שדחיהו מותרין בדיעבד, ואף על פי שהאסור עדיין ישנו בעולם. ועוד הוסיף רבינו יעקב, שאפילו לא מכרם חנו, אלא כיון שמשכחם צולו קדש שיתן

דרמיים. קרימאן לן (שנהא ל"א ע"א, א) משבית ינו קטנה, והיי כמו בא עליה ואחר כך נתן, לאתננה מותר כיון שהיה היה ברשותה בשעת הביאה – והכא נמי לא היתה עבירה וזה ברשותו

בשעת פריעת המעוה. ומשעם רביא לא היה לאסור, דאיתן דבי רבי ינא היה להם תבואה בביבם, וסאה בסאה מותר ביש לו. **אלא** הכי קאמר נתן לה ואחר כך בא עליה אתננה מותר

– פירושו: ובגון דאמר לו "חילק" טלה מעבשיו, ובשעת ביאה התא נגמרת מתנתה. ופרקי: לחילול עלה אסור אתנן למפרע משעת דהיובי וכן מסיק: שקדושת הקרימיתו קודם הביאה.

ופרקי: והיי כמו בשמאר לה חילק טלה מעבשיו, אחא לשון אמר לה אי נאמר לה "קיי מעבשיו" – פשיטא דמותר. דהא ליתיה בשעת ביאה. אבל לשון קדושת הספרים – כתיב וזה דהיוב

לח' קשה קצת, דהא לא מותר הוא, שדרי אמר לו לכשתבעל נהא נגמרת בדרישית. ובתמורה (כ"ט, א) נמי איני בספרים. ואי גרסינן ליה נפרש כן: כמו מותר הוא, איתן ושקרימיתו כבר.

אלא

לחלק – שחטום של חלק בהם, דאסור לפרוע חובו ממעשר שני, ואף על גב שגם זה

אובלו בירושלים. ומתניין – דין נסך, דקניס ימי פרעל דלא נפיש אגריה – דמורא

דיין נסך שאני. דאפריה חמור – דאסור בהנאה כיון נסך מנש. דרומאן: קיל –

כדאמרין ב"קא מעצדין" (עבודה זרה' ל, ב) שלש ינות, קיל – נסך – דאסור בהנאה

ומנעא טומאה ומותרה בביתו, סתם ינין – אסור

בהנאה ומנעא טומאה משקין ברביעית. אריבא

= פסחתי. כי קיבוי – בית הקברות. ליביריניו

= יפורם כמות שהם, למה לי לשרפן? אינו

בחו – אינש לית תוקלה, הדרדי ומקטק לית.

ולקברניהו – הכי בעיניהו בולין נקברין עמו

דכתיב: "לא חלין נבלתו על העץ בי קבור

הקברנו" – אף ענין תעץ, תעץ הקלה, הכי באמרין בפרק

"נגמר הדין": "העץ, שזמם אני בין תלוש בין

מחיה? תלמוד לומר: "כי קבור הקברנו", מי

שאנו מחוסר אלא קבורה, ינא זה שמחוסר

קבורה ותולשת, אלמא עני נופח אסורו תנא,

וקברי ליה בעניה וליא חישין תלקחלו שאני

התם כיון דקברי בבי ינא – בבית הקברות

המקורקעם בבית דין, מוכחא מילתא לכל, מאן

דמשכח ליה והם ידע דמותרין בל דין זהו

ופרשי: יופי פירי שביעית – קודם זמן הביעור.

ופרעי ליה בשביעית – אשתכח דאכלי עניים

בשביעית אתרי הביעור תלפי פירות שביעית

יאות הן עקבין – כיון דהוואי שעתא לא הוה

הך בעין, ולא איתלופי עני דבני – לאו חליפין

נעוה לו חילא קדושת שביעית עליהו. וכנגדו

באתי – כי עליה ואחר כך נתן לה אתננה

מותר להקדשה, דכיון ולא בשעת ביאה הידיב

נחליה, כי דחד ידב לא הוואי טלה – מנחה

בעלמא דאמי, נתן לה ינא בא עליה – כי

מפרש ואזיל. אלא הכי קאמר נתן לה ולא

בא עליה – עבשיו, אלא לאורז זמן, או בא

עליה – ולא נתן לה עבשיו, אלא לאורז זמן.

לחילול

לחלק – שחטום של חלק בהם, דאסור לפרוע חובו ממעשר שני, ואף על גב שגם זה

אובלו בירושלים. ומתניין – דין נסך, דקניס ימי פרעל דלא נפיש אגריה – דמורא

דיין נסך שאני. דאפריה חמור – דאסור בהנאה כיון נסך מנש. דרומאן: קיל –

כדאמרין ב"קא מעצדין" (עבודה זרה' ל, ב) שלש ינות, קיל – נסך – דאסור בהנאה

ומנעא טומאה ומותרה בביתו, סתם ינין – אסור

בהנאה ומנעא טומאה משקין ברביעית. אריבא

= פסחתי. כי קיבוי – בית הקברות. ליביריניו

= יפורם כמות שהם, למה לי לשרפן? אינו

בחו – אינש לית תוקלה, הדרדי ומקטק לית.

ולקברניהו – הכי בעיניהו בולין נקברין עמו

דכתיב: "לא חלין נבלתו על העץ בי קבור

הקברנו" – אף ענין תעץ, תעץ הקלה, הכי באמרין בפרק

"נגמר הדין": "העץ, שזמם אני בין תלוש בין

מחיה? תלמוד לומר: "כי קבור הקברנו", מי

שאנו מחוסר אלא קבורה, ינא זה שמחוסר

קבורה ותולשת, אלמא עני נופח אסורו תנא,

וקברי ליה בעניה וליא חישין תלקחלו שאני

התם כיון דקברי בבי ינא – בבית הקברות

המקורקעם בבית דין, מוכחא מילתא לכל, מאן

דמשכח ליה והם ידע דמותרין בל דין זהו

ופרשי: יופי פירי שביעית – קודם זמן הביעור.

ופרעי ליה בשביעית – אשתכח דאכלי עניים

בשביעית אתרי הביעור תלפי פירות שביעית

יאות הן עקבין – כיון דהוואי שעתא לא הוה

הך בעין, ולא איתלופי עני דבני – לאו חליפין

נעוה לו חילא קדושת שביעית עליהו. וכנגדו

באתי – כי עליה ואחר כך נתן לה אתננה

מותר להקדשה, דכיון ולא בשעת ביאה הידיב

נחליה, כי דחד ידב לא הוואי טלה – מנחה

בעלמא דאמי, נתן לה ינא בא עליה – כי

מפרש ואזיל. אלא הכי קאמר נתן לה ולא

בא עליה – עבשיו, אלא לאורז זמן, או בא

עליה – ולא נתן לה עבשיו, אלא לאורז זמן.

לחילול

עבודה וזה. השוכר את הפועל – פרק חמישי דף עג עמוד א – מותר מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזליץ)" רכבה
רש"י

ליחול עליה איסור אתנן למפער – שדרי מתחלה על מנת ביאה נתנו לה. קני מעכשיו
 קודם ביאה – פשיטא מותר, דאף על גב דעל מנת ביאה היבוי נזהלה. כיון דמקמי
 ביאה היבוי נזהלה – לא שוכר ביאה הוא. ואי מפער לך קני מעכשיו – הלבך,
 אימתיך מתנתין ומשקיען דאף על גב דאמר לה לא נקיט לך עד שעת ביאה, כיון
 דהדר אמר לה אי מתנתין לך קני מעכשיו –
 והיה לה מתנת חנם כי שקלתי ואקריבתי.
 כיון דאמר מי – (ביתפסא) (במתנתין)
 קידושין בפרק קמא (בב. ב), בפלה זו – כל
 מזה דאמר לה אי אתנן, דמהשתא קריתיה.
 בפלה פה – כי הויב לה לאחר זמן לאו אתנן
 הוא, דהשתא קודם ביאה, והויב קני ליה – לאו –
 בר משיכה, דכי כתיבא משיכה – בישראל –
 כתיבא "אין קנה מיד עשיתי". דא קנייה (ליה)
 [לה] – מהשתא קודם ביאה, והויב קני ליה "א"
 עליה ואחר כך נתן לה? ואי לא שקליה – ביום
 פלגי דבאנטיך. הלבך בא עליה ואחר כך נתן
 לה הוא. ומיהו, הואיל ומשעת ביאה שווה
 אפותיק, ועמד בחצירה – חיל עליה אתנן.
 מזה רב ששת – רבי ינאי. לפעילי ולמפרזי
 גרים ואין עמי הארץ.
 לא

ליחול עליה איסור אתנן למפער! אמר רבי אליעזר:
בשקדמה והקריבתי. הויב דמי? אי דאמר לה: "קני
לך מעכשיו" – פשיטא דשירי, דהא ליתיה בשעת
ביאה, ומתנה בעלמא הוא דהויב לה. ואי דלא אמר
לה: "קני לך מעכשיו", הויב מי? מקריבה? "ואש
פי יקדש את ביתו קדש" אמר רחמנא, מה ביתו
ברשותו, אף כל ברשותו! אלא, דאמר לה: "לחרי
נפיד עד שעת ביאה, ואי מיצטרך לך קני מעכשיו".
בעי דהא אמינא: קדמה והקדשתי, מהו? כיון
דאמר מר: אמינא לנבזה במסירתו לחריטו – קמאן
דאקריבתי דמי, או דלמא השתא מיהא הא קאי
ואיתיה בעניה? – ותפשוט מדרבי אליעזר, דאמר
רבי אליעזר: שקדמה והקריבתי, דאקריבתי,
אבל הקדשתי לא! – דרבי אליעזר גופיה קא מיבעיא ליה: מאי?
בשעת ביאה. או דלמא
הקריבתי פשיטא ליה, והקדשתי? מספקא ליה? תיקו. בא עליה ואחר כך נתן לה –
אמינא מותר. ורמינא: בא עליה ואחר כך נתן לה, אפילו מנאן עד שלש שנים –
אתננה אסור! אמר רב נחמן בר יצחק אמר רב חסדא, לא קשיא: הא דאמר: "התבעלי
לך בפלה זה", הא דאמר לה: "התבעלי בפלה חסם. וכי אמר לה "בפלה זה" מאי
תוין? הא מתסר משיכתי – בזהוהי, בזהוהי. – אי דקאי בחצירה, בא עליה ואחר כך נתן
לה? הא קמיא לה? – לא דריבא, דשוה נזהלה אפותיק, דאמר לה: אי מיתיהא לך
זוזי מנאן עד יום פלוגי – מוטב, ואי לא – שקליה באתניך. מתיב רב ששת, אומר
אדם לחמיו ולפעיליו: "לכו ואכלו בדינך זה", "צאו ושתי בדינך זה", ואינו חושש
לא

אלא דאמר לה ליהוי גביך – כלומר, עד שעת ביאה. והלבך לאו פשיטא
 דליתיה מותר. מאור שזלה בדרעו לא הקנה עד שעת ביאה. ומשום אתנן נמי
 ליכא, דהא אמר לה אי צריכא לך קני מעכשיו. **וא** דלמא השתא מיהא קאי בעניה – האף
 על פי שאין אתנן חל על המוקדשין, דכתיב "לכל נדר פטר שטר" דהא מאור אדחתה
 בשעת ביאה לא קניט אתנן אלא למפער משעה
 ויהיב לה, ואו לא היה הקדש. **וזה** מחסרה
 משיכה – פירוש: ואפילו לרבי יוחנן דאמר דבר
 תורה מעות קנות, אבל גבי אתנן לא קני, כיון
 שדפיקוהי בזהם דאין קניית מעות קונה ואוקמה
 אמשיכה – גם ממנה הפקיעו, ואין כאן אתנן כלל.
 לא דמי לחדיא דפרק "חזקי" (בבא מציעא מז,
 א); נתנה לסיסון – מעל, פקיעת הכסף מועיל,
 דכיון דמעל מן תורתו מן שיעור המעילה מושגת
 הקדש. **בזהוהי** גוי – לא קניא במשיכה וכו' כיון
 שמעון בן קליש משגי, דאמר: לעמיתך במשיכה
 הא לנו בספק, דאילו לרבי יוחנן – אי לא לית לנו
 במשיכה, ומשום דרב חסדא אי לא היה פרק "חזקי"
 (בבא מציעא מז, ב) כרבי יוחנן, הדר משגי שניא
 אחינאי דלרבי יוחנן לא תקשי. **בגון** דהא,
 בחצירה – ואם האמר לישני תריחיו ב"פלה זה",
 הא דקאי בחצירה הוא ולא קאי בחצירה ויש
 לומר: דנראה לו לחוקקם בשלה חסם, אפילו קאי
 בחצירה על טלאים אחרים, שכן על פי שנינו
 יוכל לדחותה לטלה מן השוק, אפילו הוי אין שם
 אתנן חל אפילו למאן דאית ליה ביהודה אלא על
 המבורר בשעת ביאה. **ואינו** חושש לא משום
 שביעת – פירש בקונטרס: שזמן ימוסד דמי
 הללו למי שחשוד על השביעת, ותניא: אין
 מוסריז מדי פירות שביעת ליה תריחיו ב"פלה זה",
 דאמריז ביאנא ואכלו גמא פורע, אלא נא
 קפיר דמי איסורא קפיר, ונקריא דמי שביעת
 ואף על פי שכבר אכלום – הא נבי דמי רבי ינאי
 כי קפירי דמי שביעת, וקשה: מי חזקין
 לשנות פירות שביעת ממעשר זמן, שהטעם
 מפני שראה במאביל לפעילי דבר שאינו מעט
 או אין ספק, הא נמי היה לו לפרש שמאביל
 שביעת לפעילי ונמצא עתה חובו מרבי שביעתו

ועד תקשי ליה שרב דמפרש טעם הברייתא משום דמי פירות שביעת, דלמא אור: הבעיר אייר, ואיסורא משום דנהנה מפירות שביעת בשעת האיסור, ודמיז יין סך דרין טעמא משום
 דנהנה מין סך. אי נמי אפילו קודם הבעיר, וטעמא משום שפורע חובו מפירות שביעת, שקנה פירות שביעת ומאביל לפעילי, ולא דמי כלל לרבי דבי ינאי ועוד קשה, בסמוך דמסיק
 בחנוני המקפיד דמשעבר ליה רבין דרביה לאקפוי קני ליה דיער גביה, פירוש: רבין דמקפיד לבעל הבית סתם עליו, ומשעבר לו בעל הבית לפי שסמך עליו, לכך הוי דמי שביעת, אבל רבי
 רבי ינאי לא חזו חנוני המקפיד, אלא סמכא דרמיחוד כולי דאני ולא משעבר להו דבי רבי ינאי מהשתא, וכי פרעי להו אתנן לאו חליפי שביעת ניתנו, וקשיא, דמדמי ליעל אחיה דרבי ינאי
 לאתנן דבא עליה ואחר כך נתן לה, ואוקמינא אפילו עשאו לה אפותיק ועמד בשעת ביאה בחצירה, ואף על גב דמשעת ביאה אשתעבר לה, ואין לחזירי מטעם שאין השיעור על טלה זה
 אלא על בבסי, ובשיתן לה טלה זה לפעוט השיעור מנכסיו חזי חליפי אתנן דשירי, כדאמרין פרק "כל האסורין" (תרומה לו, א), דאם כן מאי רחמיא מביא ליעל מאתנן על דבי רבי ינאי שאני
 דהם דחליפין מותרין ואילו חליפי שביעת אסורין אלא דאף על גב דמשעבר אין נתפש באיסור אתנן כלל, הווא חזין לרבי דבי ינאי אף על גב דמשעבריה ועוד, לפירושא, "קנה
 לה דיער גביה" יתר לשון דוא, לא היה לו לחזירי רב חסדא ואלו למשעברין כל כוונתו דאמר רבין רחמיא יצחק פירש: אכלו חושש שביעת – שפורע חובו מפירות שביעת, שכבר
 לו דהינר, ואין שום חוב מוטב עליו לפרות אור שאכלו האיסור. אבל אמר ינאי פורע "חושש משום שביעת, שהוא כאילו לקחם בעל הבית ליעצמו ונתנם לפועליה, ונמצא פורע חובו מפירות
 שביעת, והשתא, אפילו איירי ביריתא לאור הבעיר פרך שפיר: אלא נא כי קפיר דמי איסורא קפיר, אוי איתא דרבעמא לא חושש דמי פירות שביעת בבי ינאי אגואו משעבר אור שכלו
 הפירות מן העלם, אם לא באן לא היה לו לחשכין כאילו לקחם בעל הבית ליעצמו ונתנם לפועליה, מאור שון קולחן הפירות מביא חזוני וואו פורע מעות לאור שאכלום חסמוק, ורמינא
 רב פפא בחנוני המקפיד דמשעבר ליה רבין דרביה לאקפוי קני ליה דיער גביה, פירוש: דמשעבר ליה – שקנה שיעבור בבבסי לאלתר כנגד מה שנתן לפועליה, והיינו "קני ליה דיער גביה"
 דאקמר – לשיעבור הדיער קונה בבבסי שוה דיער, ולא קני גמור שיוכל להקדישו, מעט שקנה הדיער בבבסי בעל הבית לאלתר כשון בעין ונתנו לפועליה, הוי ליה מה שקנה בבבסי בעל
 הבית מן הפירות, ולכן חשיב בעל הבית כחלק הפירות הדיוק מחנוני ומאביל לפעילי בשכר, ולבסוף כשיחן הדמיא לחזוני לפעוט השיעור מנכסיו דיוו דמי שביעת אחרון אחרון נתפש.
 ואם הוה העניש שליושם מלך, אלא חזי שוה דיער, ולא קני גמור שיוכל להקדישו, מעט שקנה הדיער בבבסי בעל הבית לאלתר כשון בעין ונתנו לפועליה, הוי ליה מה שקנה בבבסי בעל
 הוה דפירש, אבל אם לא הוה בחנוני המקפיד, ולחכי לא גמור מקני ליה שיעבור בבבסי לאלתר כשנתנן פירות שביעת לבני ביתו, דהוי דתורתו ערבות וקבלות משעבר להם לעניי, סובר
 עתה זה המהירין שאין משעבר בערבות אף בקבלות רק קנה הערוב והקבל, אבל בבבסי על ערב אין המעלה קונה כלום לאלתר ואפילו שיעבור. אי נמי, הא שוה טעם הוא איש שיעבור בבבסי
 ערב אלא במביל מלוח, אבל אם היה אומר: "קני לפעלי מנה, או לחדו, וקני לו הווא דאף פשוט מנך ואני נתן לך, או ואני פורע לך", שוהו ענין שיעבור דבי רבי ינאי – האבא – אין כן
 שרבות, אף על גב דארמינן בסוף "גט פשוט" (בבא בתרא קע, א); "תן לו ואני נתן לך" אין לו למלוח על חלוק כלום, ומשעב – אבל על הערוב יש לו, מדרא קאמר "אין לו על זה ועל זה"
 – לא היה מסיק אדעתיה השתא מהדיא, כי וחיבי לאו אסא אדעתיה דרדבא, וכי אחיז דרבא הוא מניחוד נטק, והתלמוד נטא נתון לפי טעמו, ואמר: אבל חזוני שאין מקפיד מאי מותר
 שוה, וחו' חזוני שאין מקפיד מן לא מישעבר? כלומר, וכי אין בבסי משעברין ממש כדון ערבו? והוא אמר רבא כי דמי קדון ערבו, וכשהוא

עבודה זה. השוכר את הפועל – פרק חמישי דף סג עמוד ב – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזלץ)"

תוספות

1 הולח הדבר שאומר 'קטנ' נכס לך' – תולח הקצין ברין ערב, אלמא משמע שרין
2 ערב הוא שנכסי הערב משעבדן למלוה בשעת ערבות ולא גופו לבדו ולפי טעות
3 האחר נמי יש לזכור ששייך בו דין ערבות אפילו בענין זה שאמר 'תן לפלוגי
4 מנה ואני פורע לך'. אלא לא שנה מקיפו ולא שנה אף מקיפו – משתעבד
5 וקטנה תנני דער גביה ואפילו הכי כיון דלא

6 מייחד שעבדיה לא מיתוסר, ולא חשיב דער
7 הקני להם גמיעים של רבי ינאי דמי שביעית.
8 ומה שנחשב ביצאו ואכלו ואני פורע' בקתה
9 הפירות היחיד האכלו לפעילי, ואף על פי
10 שבמשכיתן לא נחבטו אלא לזכות לעצמו,
11 אלא הוננו נתחנן בדיעו להקנות לעצמו כ
12 שיחיו על בעל הבית – לא בשביל שמשפיר
13 יחשוב דמי הפירות, הוא אינם בעין בשעת
14 הפירעון – שהקדים לו דיער לזכות לו בעצמו
15 ברבי הפירות כחשתם לפעילי, ובלא קטנ
16 דרבא דאן יכיל להחליט כיון דאיהו מתיך
17 דרבי רבי ינאי מטעם תנני שאין מקיפו, מה
18 היה מדימה רבי יוחנן דהוא דאמנן לרבי רבי
19 ינאי: אף לפי טעמו שאין משעבד בערב אלא
20 גופו ולא נכסיו, ואני נמי לא משתעבד אלא
21 למלוה שאינו פוסט והמקבל ויש שם דין ערבות.
22 אבל לא בגנות פוסט המקבל וטוען על חבירו
23 שגבול לחין לו ודחור עליו, ולכן לא היה פירות
24 שמינית שפרע רבי ינאי דמי שביעית. מכל
25 מקום למע לא חשב באותו שבר ביאה, אף
26 על פי שלחן ביאה נתנה הלא חלה בשעת
27 ביאה כשהחלה ביטלה ה' דמי בנקוס שמינית
28 קטנה או דקא' בחציה, אם כן גם "נעלה"
29 טעם ושתעבדו נכסיו בשביל התעלה ועוד, כי
30 דבר פשוט הוא בעל המקבל מעלה מחבירו
31 בשביל חפץ שיתן לו שנכסיו משעבדים לו,
32 ולא גרע מלמה שהנכסים משתעבדים לו, כי
33 אין לחזירם עם מטעם חליפי אנתן כדפרישתי.
34 אלמא משום הכי אינו דרבא, ונכסיה ישי
35 לאקשיו על מעשה דרבי ינאי גופיה ויור
36 מעל דרביה אנתן. **בשקשקה** לו דיר –
37 הא לא פריך, לפיכך, במה דברים אמורים
38 כשקשקו לו דיר – דהוא היה לאוקומי כולה
39 במקדש. **תנן** טלו ואכלו טלו ושתו – ואם
40 האמור ארמסלוי בין דיער ודי דיער' סתם
41 – לפלוג בין טלו ואכלו ליצאו ואכלו' יש
42 לומר, דרשאי רבוחא קא משמע לך, דכי אמר
43 להם: טלו ואכלו בדיעו ודי ודע נתנו הויתר
44 לחנו, אף על פי שנשתן נתנו ומה, מותר,
45 דאני אלא שולחם על תנני. וסיפא רבוחא א
46 משמע לך, דאף על פי שנשתן שנתנו לה
47 האסור לא קא יחייב וטלו לא מיד, וסלקא

48 דיער לשלוחיהו דחוננו קעבד, קא משמע לך: כיון כשלקח הוא פורע אינאלא
49 מילתא שהוא קנה האסור ומידיה קאבלי. **ויהיב** כי חייא בר אמי בביתו – רבינו
50 חם היה מקדק, כשכל מקום שהוא אמר: 'ויהיב פלוגי גביהו' מוכיח בו לפי שהוא
51 הורה להם דבר חדש, וכן לא דבר בר חייא בר אמי קמייא אמר לו נחמן שהשיב
52 להם. ואומר כי דר חושב, והוא עם אותו דרבותו (נג. א) אמר לוהו רבי חייא
53 אמי תנינא אשתו ארסיה וכו', ועל אותו דבר הוכיח, התלמוד קבע הדברים על סדר
54 המסכתות **אין** עוררין עם תניי בבבלאם – הרב רבינו חם דחק להביא דבר בבבלאם
55 ועל דבר נתניו בשל גוים, ובכל הדעות הן, אף הביא רבינו מהמא לדלעל: אסור בגנות

56 הגוים מפני שמעמידן בשרף ערלה, ודוחק הוא לומר שמעלה של ישראל הן לקדשן. אכן רביה גדולה הביא רבינו חם מירושלמי דסוף ערלה וסוף קדושה, דהנן: מצות
57 התלוותא אבין אין נתנוהו אלא בארץ חזן מן הערלה והבלאם, ובי אליעזר אומר: אף חורש, רבי יונה בעי, ולמה לא נתן אף הוללה אמר ליה רבי יוסי: אלא אתא
58 מתינתין אלא דברים שנחנניו בישראל וגוים, חלה – בישראל נתנה, ובגוים אינה נתנה. פירוש: דנקטא סביא ליה דחלה במנן הוא דרביה, וכן דרבינו ר' חייא רביה הוא
59 רביה דר' יוחנן פקדן שיתר דרבותו (בה. א) שבענין מידה וערלה וכלאי הכרם וחרש נתנו בשל גוים ואפילו בחורבן ארץ, שנתנו בה חורש בקדושתן כל דבר מן המנוחה
60 (סו. בה. א) **אין** עוררין עם הגוי בבבלאם – אין לפרש האי בלאם היינו בלא הכרם, ומייתי רביה מכלאי הכרם דאסירי בהנאה לין נסך דאסור בהנאה ולמעט תיפלה
61 שפיר דמי. דאם כן, כי מוקי לה כרבנו, ופריך: מאי אריא לעקר, אפילו קיים נמי שרי – וחלה משעבד הוא באיסורי הנאה אם הוא מקיים, ואין לומר ולחייב שרי, לפי
שאין

1 לא משום שביעית – שנוא יקחו בו פירות שביעית מן הארץ למכרם, ותניא במסכת
2 סוכה (לס. א.) אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יתיר משלש סעודות, ולא
3 משום קשר – דאם עמי הארץ הם וקחו שאינו ממשער, ומנצח זה באבולו, דהא
4 אידוע לא ספי ליה מידא אלא פריטי ידב להו. ולא שנוא יין נסך – אם גוים הם
5 ומנצח מאבילין יין נסך, ודרי מנותחין עליו
6 ונתנה מיין נסך. ואני פורע – הוי איהו לוקח
7 האיסור ומאבילו, דהשתא לא סליק נפשה
8 מנייחו בפרסית. הפקפיו – שרגיל אצלו בהפקת
9 דבשעיסה ליה – האי בעל הבית משעתא דרביב
10 וחנני פירי, ודרי כותון מיד ליד. קני ליה דיר
11 נכח – חנני סמך על זה שבער הכרם בו, שכל
12 מקום שישנו דרית קני לו לחנני, וכלי חליפי
13 נעוה. אבל תנן דבי רבי ינאי, כיון דתנן עיי
14 דמנפח לא פירי לאו חנני דרגיל לקוספן נעוה
15 – לא אסבא דעתיה וכלי כן פירי, לא משעבד
16 להו דבי רבי ינאי, אבל בן רבי לארז זמן
17 לאו חליפי שביעית נעוה. אי הכי – דטעמא
18 משום מקיפו הוא. אבל אין מקיפו שרי. אריתני
19 – ורשא. דמדהוה תנא בחר ההוראן ולא אשכח
20 אלא ביצאו ואכלו בדיעו ודי, דסליק מנייחו
21 נפשה בפרסית. לפלוגי ולחני – והוראן אפילו
22 בדלא סליק, ובכחן יצאו ואכלו ואני פורע,
23 ובחוננו שאין מקיפו, יצאו ואכלו ודי האני
24 בעל הבית מיד, וכל שכן היכי דנטלת לנמרי
25 ודי חנני שאין מקיפו – אי ידבי לשלוחה
26 רבוע הבית, מי לא משתעבד – ליה בעל הבית
27 מחשואו. דקא שרית להו לרבי רבי ינאי משום
28 האי טעמא: וחספא רבא האופי' לחבירו, תן
29 מנה לפלוגי ויקנו נכסא לך – באותו מנה,
30 נתן. קא – הלוקח את נכסא של זה, ואף על
31 גב דלא מטא הנאת אלא מנה לידה. מרין ערב
32 – מהחור דרית ונחייב ערב לשלומי, ואף על
33 גב דלא מטי תנאה לידה, והאי נמי לא שנא.
34 אלמא קא על גב דלאו חנני ונחייב וקא, כי
35 ידבי ליה לשלוחה משתעבד ליה האני אלא
36 אבר – אלא לאו תחניט טעמא דבריתא משום
37 שיעבדא ובקמפן, דאפילו אין מקיפו אכאי
38 שיעבדא. ומדוע לדבי רבי ינאי לא תקשי, דבין
39 מקיפו בין אין מקיפו, אף על גב דשעבדי ליה
40 נעוה ולא מיתוסר. הכי גרסינן, ודבא אמר רב
41 פפא. לאו גרסינן אלא דבא קתני חושש אמר
42 רב פפא. שהקדים לו – דבא הבית דיר
43 לחנני קודם ששלח אצלו, דהשתא מדבעל
44 הבית קאבלי, ואיסורא דהוא דהא. ואני פורע
45 – דבר כפר דרבי. ואני מחשב כמנן לך –
46 אעשה לו חשבונו ממה שהקדמתו לו. ששנא – מיד וחנני נתן להם, והשתא אידוע
47 ספי להו איסורא. ולא משום פרען דלאדור זמן הוא, אלא דקנהו במשכיה. ואשתחב
48 שלקח יין נסך והשקדו לפעילה. אבל תנן דבי רבי ינאי, כי שקילי פירי שעת הויתר
49 הוא, וכי פרתו לארז מן בשעת איסור שביעית אלא חליפין ניתנו לאתפוס. צאו
50 משמע שאינו תולך נעמו. לשבור יין נסך – לשבור הבית לשלשון את חין. מהו –
51 שיהא סכרה מותר. פי אמיטין בין – דירשאל זה רוצה בקיומן של הבית האלו, שלא
52 ישבורו עכשיו מאלהים עם שישבורם הוא ויטול שברים. אסור. אין עוררין – אין חורפין,
53 אבל

מצות
התלוותא אבין אין נתנוהו אלא בארץ חזן מן הערלה והבלאם, ובי אליעזר אומר: אף חורש, רבי יונה בעי, ולמה לא נתן אף הוללה אמר ליה רבי יוסי: אלא אתא
מתינתין אלא דברים שנחנניו בישראל וגוים, חלה – בישראל נתנה, ובגוים אינה נתנה. פירוש: דנקטא סביא ליה דחלה במנן הוא דרביה, וכן דרבינו ר' חייא רביה הוא
רביה דר' יוחנן פקדן שיתר דרבותו (בה. א) שבענין מידה וערלה וכלאי הכרם וחרש נתנו בשל גוים ואפילו בחורבן ארץ, שנתנו בה חורש בקדושתן כל דבר מן המנוחה
(סו. בה. א) **אין** עוררין עם הגוי בבבלאם – אין לפרש האי בלאם היינו בלא הכרם, ומייתי רביה מכלאי הכרם דאסירי בהנאה לין נסך דאסור בהנאה ולמעט תיפלה
שפיר דמי. דאם כן, כי מוקי לה כרבנו, ופריך: מאי אריא לעקר, אפילו קיים נמי שרי – וחלה משעבד הוא באיסורי הנאה אם הוא מקיים, ואין לומר ולחייב שרי, לפי
שאין

עבודה וזה. השוכר את הפועל – פרק חמישי דף סד עמוד א – מותן מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזליץ)" רכט

תוספות

אבל עוקרין – להשליכן לאבדור, ואף על גב דררעה בקיזמן שלא יעקרו מאלוהין
עד שיעקרום הוא. כבור – דאי קרנה: עוקרין. אפילו לרבי עקיבא דאמר המקיים
בכלאים לוקה – דאם זרען אחר, וזה וזה לא שייך גור כדי לקיים – לוקה,
אלמא אסור לזרוע ררעה בקיזמן. המכבש והמחפה – לאורז וזרעיתן חפה עפר עליוהן
כדרך כל החרושים. וזה – דהיינו בני זרע,

אבל עוקרין עמו, כדי למעוטי את התיפלה. כבורה;
הא מני – רבי עקיבא היא, דאמר: המקיים בכלאים
לוקה, דתניא: המעבש והמחפה בכלאים – לוקה,
רבי עקיבא אומר: אף המקיים מאי מעבא דרבי
עקיבא? אמר קרא: "שורף לא תורע פלאים", אין לו
אלא זרע, מקיים מניין? תלמוד לומר: "לא פלאים".
ואילו למעוטי תיפלה – שרי! לא, הא מני – רבנן
היא. אי רבנן, מאי אדרא עוקרין? אפילו קיימי נמי
שפיר דמי! דהכא במאי עסקינן – גנן דקא עבד
בתבן, ורבי יהודה היא, דאמר: ליתן להם מתנת חנם
חנם אסור – מדרבי יהודה נשמע לרבי עקיבא, לאו
אמר רבי יהודה: אסור ליתן להם מתנת חנם, אבל
למעוטי תיפלה שפיר דמי, לרבי עקיבא נמי, אף
על גב דאמר רבי עקיבא: המקיים בכלאים לוקה,
למעוטי תיפלה שפיר דמי. ותו לא מדי. הורר רחבי
וקמבעיא להו: דמי עבודה וזה ביד גוי, מהו? מי
תופסת דמיה ביד גוי או לא? אמר להו רב נחמן:
מסתברא, דמי עבודה וזה ביד גוי מותרין, מדהנהו
דאיתו לקמיה דרבה בר אבוי, אמר להו: וילי וביני
פל מה דאית להו ותו איתגיהו, מאי מעבא? משום
דקסברי: דמי עבודה וזה ביד גוי מותרין. ודלקי
שאני התם, דכיון דרעויה לאיתגיהו ודאי בפלגא!
אלא מהכא: ישראל שהיה נושא בגוי מנה, ומכר
עבודה וזה והביא לו, יין נסך והביא לו – מותר;
אבל אם אמר לו: "המתן לי עד שאמכור עבודה
וזה ואביא לך, יין נסך ואביא לך" – אסור. מאי
שנא רישא ומאי שנא סיפא? אמר רב ששת: סיפא,
משום דהוה ליה כי רוצה בקיזמו. וכי רוצה בקיזמו
כהאי גוונא מי אסיר? והתנין: גר וגוי שגרשו אביהן
גוי, גר יכול לומר לו: "כול אתה עבודה וזה ואני
מעוה", "כול אתה יין נסך ואני פירות", אם משאוי
לשעות הגר – אסור! אמר רבא בר עובי: מבתניהו,
בעבודה וזה אסתחלקת לפי שבכיה. תינה עבודה
וזה, יין נסך מאי איכא למימר? – בהרס תדריגין.
ותלא רוצה בקיזמו שלא יגנובו ושלא יאבדו! אלא
אמר רב פפא, וירשת הגר קאמרית? שאני ורשת
הגר, דאקילו בה רבנן, וגירה שמא יחזור לקלקולו.
חנאי

דמה דרבי של זרע לנעמד פרי מבוך, דא נמי
לנעמד פרי מבוך. תלמוד לומר: לא כלאים
– כלאים דררעה קא דריש. מוסמן כלאים
דילא דררעה? ובי דרשין (מועד קטן ב'
ב' כלאים שדך לא, מרלא תבוי' בהמתך לא
מנה שדך' אכלאים' דלעיל נמי דרשינן,
ותשמע דמוריה הובטו שלא יהו כלאים בשדה,
ואילו עוקרין שרי למעוטי תיפלה. אף על
גב דררעה בקיזמן עד שיעקרום הוא ויטול
שכרו. רבנן הוא – מרלא איכפת דאי ררעה
בקיזמן. אבל יין נסך דאסור לחיות ררעה בקיזמן,
דירשאל מצוה לבטל עבודה וזה ותשמעיה
אימר לך דאסור. ומאי אריא עוקרין –
מדאצטריך למישר עוקרין, משמע דהא ררעה
בקיזמן דמעוטי תיפלה הוא שרי, אבל קום
גמור אסור, ואו רבנן – אפילו קום נמי שרי
לעוטי אסור – חיי – דהא צאצאיה למישר
עוקרין – לאו משום איסור ררעה בקיזמו, אלא
משום איסור מתנת חנם. ורבי יהודה היא דאמר
בפרק קמא (עבודה וזה ב' א' אסור ליתן
להם מתנת חנם, ואצטענין דלמעוטי תיפלה
שפיר דמי. ומקשינן: ונהי נמי דרבי יהודה היא,
מדרבי יהודה שרי איסור דריה גבי מעוטי
תיפלה, נשמע לרבי עקיבא דשרי נמי איסור
קום משום מעוטי תיפלה, ונבי יין נסך נמי
משום מעוטי תיפלה שרי ותו – ליכא לאקשוי
מניה. דמי עבודה וזה – גוי שמכר עבודה
וזה, דמיהן מן גו כהנאה ותו איתגיהו –
בואו הותגיהו, דלאחר שהתגיהו אסור למכור
לכס עבודה וזה שביכרם. אלמא, כי מוכין ליה
בדוחו גוי שרי להתגיהו בה כשהוא גר. בפלג
לוה מוקדם – וגוי מרלא עבדה וזה והלך
דמה מותרין דהא מרלא מותר – אלמא, דמי
עבודה וזה ביד גוי מותר. מאי שנא רישא ב'
– בעין אפושטו, מידו מותרתין וזה מותרתא;
מפני שרצה בקיזמו – עד שימכרה חנוי.
כול אתה עבודה וזה – אלמא דגר ררעה
בקיזמו, שלא תשתער עד שישל מידו כנגדה,
מותר. התחלקת לפי – שכירה – של זכר או של
כסף, שאם תשכר ויחלקו לשכרים, דלא איכפת
לגר בשכירתה. יין נסך מאי איכא לשיב –
אם דאית מאי שבתא יאבד, וקתני: וכול אתה
יין ואני פירות! בהרס תדריגין – דלא איכפת
לך, דהיין בלוע בתוכו ופולטו כששרוהו במים.
גר

שאין תופסין מידיו, דאם כן הויכ מייית ראה מתחילה מכלאים ליון נסך? ואז דואי
בכלאי זרעים מיירי. וכן משמע מדמיתין עלה קרא דרשור לא תורע כלאים. והלכך
אין להביא ראה מכאן דכלאים נהגין בשל גוים, דעל כרחך בארץ מיירי, דאי בחרגה
לארץ – כלאי זרעים שרו אף ישראל. ואם כן נכל דתורת דאיתא מכאן דאמר אין
קני לגוי בארץ ישראל. **כבורה** הא מני רבי
עקיבא היא. פירוש אפילו לרבי עקיבא. דאי
לרבנן לדחייה – מאי אריא עוקרין? אפילו
מקיימין נמי שרי. אלא תנא "עוקרין לרבי
הכל ואפילו לרבי עקיבא. וכן רישא דתנא ר' און
עודרין – לרבי הכל ואף לרבנן, דאי לרבי
עקיבא – ליתני יאין מקיימין, וכל שכן אין
עודרין. **רבי** עקיבא אומר אף המקיים – פירש
בקיזמו: עשהש להם שני וגור בקיזמו. דאי
לקיימן, ויפה כוחו, דהא פרק חרור דמבטא (כא,
ב' מנחה דרבי עקיבא אית ליה לא שאן כן
מעשה און לוקין עליו. ודלא בפירוש הערוך,
שפירש "מקיים" כהנהו דכלאים ליגדל בתוך
שדור לוקה. ואית ליה לאו שאן כן מעשה לוקין
עליו. ואם תאמר: היאך סלקא דעתין להדיחין
בלקיעה דהא אסור איך לא למעוטי תיפלה לפי
שרצה בקיזמן כדי להשתכר, מדאסר לקיים?
תתם וזה עשה מעשה באיסור עשהש דהא,
אבל הכא אין כאן מעשה כלל באיסור ושי לומר:
דמכל מקום מחשבתו משרה ליה מעשה כיון
שהוא עשה מעשה לבסוף כשהוא עוקר. ודאי
אם אינו עוקר אינו עובר כיון שאין עשהש
מעשה שהוא ניכר בו. אבל עוקר מראה שרצה
במה שהוא. ולכך דהא אסור – דדמי למקיים,
אי לאו טעמא דמעוטי תיפלה. **מדרבי** יהודה
נשמע לרבי עקיבא – דהא חזין מדרבי יהודה
היה יכול לדוכתה אבל עשה לאסוקי מלתיה
על רבי עקיבא דאיתיה ביה. **מסתברא** דמי
עבודה וזה ביד גוי מותרין – גריה השם:
כי מה עבודה וזה תופסת דמיה – ונראה:
דכתיב "היית חרם כמורה", כל שאתה מהיה
ממנו כמורה. ובישראל דקא נאמר ולא לכני
נת, דהא דאסרין לעל פפרק קמא (יב, א') דמי
עבודה וזה – היינו ששרעונו לקנות מן הזרמים
עבודה וזה. אבל כשבא לדתגיהו לא פירע חובו
מותר. **וביני** לא מאי דאית לבו ותו רבי – ומה
שלא היה אמר להם לבטלה בשבירה ויחבולו
למוכרה ברות – לפי שהיה דעתם למוכרה
שלימה ביוקר לעבדיה. דהא דאמרין לעיל פרק
רבי' ישמעאל (נג, א') מדרבי לעבדיה אלא
– שאני הכא. כיון דמכרה לאיתגיהו איתם
הושעין בה ובטלה, ולא הוה דמי עבודה וזה.
ודלקי שאני והם כיון דרעויה לאיתגיהו
דאיתא מכלל דזה – הקשה דרבי רבא אלתן: תעת
עבודה וזה השיך בה ביטול – דהו יבולין למכור
וזה הדימין מותרין. אלא מיון נסך ולא שייך
בהיטול, ואפילו הכי קאמר להו: וביני כל מה
דאית לבו – ואם כן תפשוש בעיני, דהא משמע
מותן דברייתא דירשאל עושהש בגוי שמכיר
עבודה וזה והיין יין, יין נסך ואבאי לך, אלמא דף אחד לשניהם. והשתא ליכא למתלי טעם ההיית משום ביטול, דהא ביון נסך לא שייך ביטול שי לומר: דלעילם היה
פשוט וזה וזה יין נסך יותר מרמי עבודה וזה, דמריא אסור. **אבל** אם אמר לו דמתן ואבאי לך אסור – רבי יצחק היה מדרקק מזה השלשון "מתן לך", כלומר:
אניך יכול ליתרץ מנקום אתה, ויגרר אתה לחלוטין עד שאמכור – או הוא דאי אסור, דררעה וזה בקיזמו, כגון שאין לו ערב ממנו, ואף אין לו נכסים אחרים שכול
ליקח חובו מיד עליהם. אבל אם יש לו ערב, או שיכול ליפרע מנקום אתר – אין אמתיות של גוי מתעלת כלום. דאם לא כן כל גוי יוכל להפקיע חובו מיד ישראל.
חנאי

עבודה זרה. השוכר את הפועל – פרק חמישי דף סד עמוד ב – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזלץ)"

תוספות

תניא נמי הכי – פירוש: כמו שמתחנך רב פפא, דירושתו גר אקילו בה רבנן. דאילו מרישא דגר וגוי שירשו דיכול לומר "טול עבודה זרה" ליכא למשמע לזה, דההא אמינא דברין הוא מטעם ברירה. אבל מברייתא דנשתתפו מייתי שפיר, דודאי אין טעם דהיתר מכח ברירה, דאם כן אף בשנשתתפו היה מותר. ומשום הכי, בפרק קמא דקידושין (ח, א)

תָּגִיל נָמוּ הִכִּי: כִּמְה דְבָרִים אֲמֹרִים - שִׁירָא, אֲשֶׁל
נִשְׁתַּחֲתֹפוּ - אֲסוּר. הֲדוּר יִתְבוּ וְקִמְצֵנִי לְהוּ: גַּר תּוֹשֵׁב
מִחוּ שִׁכְמָל עֲבוּדָה וְהָ? דַּחֲלָ - כִּמְכֻל, דְּלֹא פִלַח
- לֹא מְכֻל. אוּ דִלְמָא כֹּל דְּבֵר מִיַּיִה מְכֻל, וְתֵיא
בֵּר מִיַּיִה הוּא? אָמַר לְהוּ רַב נַחֲמֵן: מִסְתַּבְרָא, דַּחֲלָ
מְכֻל, דְּלֹא פִלַח - לֹא מְכֻל. מִיִּתְבוּ: יִשְׂרָאֵל
שִׁמְצָא עֲבוּדָה וְהָ בִּשְׂקִי, עַד שְׂלֹא בָתְחָה לִירֹד
אוֹמַר לְהוּ וְכִמְכָּלָהּ, מִגְּבֻמָּתָהּ לִירֹד - אֵינִי אוֹמַר לְהוּ
וְכִמְכָּלָהּ, כִּפְנֵי שְׂאִמְרוּ: יוּא מְכַפֵּל שְׂבוּדָה וְהָ שְׂלֹ
וְשֵׁל חֲבִירוֹ, וְהָ עֹבֵדָה וְכֵן שְׂבוּדָה עֹבֵדָה: מֵאִי
”עֹבֵדָה”, וְכֵא” שְׂאִינִי עֹבֵדָה”? אֵילֵמָא אִידִי וְאִידִי
גוֹי - הִינֵנּוּ ”שְׂלֹ וְשֵׁל חֲבִירוֹ”! אֵלֹא לֹא ”עֹבֵדָה” -
גוֹי, וְכֵא” ”שְׂאִינִי עֹבֵדָה” - גַּר תּוֹשֵׁב, וְשִׁמְצָא מִיַּיִה:
גַּר תּוֹשֵׁב נָמוּ מְכֻל - לֹא, לְעוֹלָם אִימָא לָךְ: אִידִי
אִידִי גוֹי, וְדִקְאֲמַרְתָּ: הִינֵנּוּ ”שְׂלֹ וְשֵׁל חֲבִירוֹ”! רִישָׁא
- וְהָ וְהָ לַפְעוּזָה וְהָ וְהָ לַמְרְקוּלִים, כִּיפֹא - וְהָ לַפְעוּזָה
וְהָ לַמְרְקוּלִים. מִיִּתְבוּ: אִיִּתְבוּ גַּר תּוֹשֵׁב? כֹּל שִׁקְיָב
עָלֵיו כִּפְנֵי שְׂאִינִי חֲבִירִים שְׂלֹא לַעֲבֹד עֲבוּדָה וְהָ,
דְּבִיר בֵּר מֵאִי. וְתִכְמַסֵּי אֲמֹרִים: כֹּל שִׁקְיָב עָלֵיו
שִׁבְעָא מִצוֹת שִׁקְיָבֻל עֲלֵיהֶם כִּינֵי נַח. אַחֲרִים אֲמֹרִים:
אֵלֹא לֹא כֵּאֵל כֹּלֵל גַּר תּוֹשֵׁב, אֵלֹא אִיִּתְבוּ גַּר תּוֹשֵׁב?
וְהָ גַּר אוֹכֵל נְבִילוֹת, שִׁקְיָב עָלֵיו לְקִיָּם כֹּל מִצוֹת
הָאֲמֹרֹת בַּתּוֹרָה חֲזִין מֵאִסּוּר נְבִילוֹת. מִיִּתְרִין אֲצִל
יין, וְאֵין מְקַדְרִין אֲצִל יין וְאֲפִילוּ בְּעִיר שְׂרִיבָה יִשְׂרָאֵל,
אֲבָל מִיִּתְרִין אֲצִל יין וְאֲפִילוּ בְּעִיר שְׂרִיבָה גוֹיִם. שְׂמֵנו
כִּינֵנו. שְׂמֵנו כִּינֵנו סִלְקָא דַּעֲתָדָה? שְׂמֵנו מֵאִי הָרִי יין
נִסְדָּה? אֵלֹא, יִינֵנו כִּשְׂמֵנו. וְלִשְׂאֵר כֹּל דְּבִיר - הֲרִי הוּא
כִּגְנִי. דְּבִן שְׂמֵנוֹן אֲמֹר: יִינֵנו יין נִסְדָּה, וְאֲמֹרִי לֵה: מוֹתֵר
בְּשִׁתֵּיהָ. קִרְנֵי מִיִּתָּה: וְלִשְׂאֵר כֹּל דְּבִירֵי תֵּרֵי הוּא אֲמֹר:
לְמֵאִי הִלְתֵּנָא? אֵלֹא דְּמְכַפֵּל עֲבוּדָה וְהָ כִּינֵנו? גַּר גַּר:

רב נתן בר יצחק: לא, ליתן רשות ולבטל רשות, וכדכתיב: וישראל משומד, משמר שבתו בשוק - מבטל רשות, שאין משמר שבתו בשוק - אין מבטל רשות, מפני שמכור: ישראל נותן רשות ומבטל רשות. ובגוי - עד שישכור, כיצד? אומר לוי: "רשתי קנהיך דך" "רשתי מבטלתי דך" - קנה, ואין צריך לזכות. רב יהודה שדר ליה קורבנא לאברהם

[illegible]

1 וְגוֹ, הַדּוֹרֵךְ לְחַיִּים וְנִתְּנָה מִן הַכֹּהֵן שֶׁלֹּא הָיָה דְּרוֹרָה
 2 אֲדִימוֹן אֶצֶל טַעַם בִּירוּהָ. **מִסְתַּבְּרָא** דְּפִלְחָ
 3 מִבְּטָל לֹא פִלְחָ לֹא מִבְּטָל - וְהָא דְּאֲדִימוֹן
 4 לַעֲלֵי פֶרֶק 'כֹּהֵן הַדְּעִלְתִּים' (נִבְּרָא). שִׁירָלָא
 5 הָא יִכּוּל לְבַטֵּל עֲבֹדָה זֹה שֶׁל גִּי אִי לֹא
 6 טַעַמָּא דְּלִמְנָה מִנְּבִיחָ לֵה הָדֵר מִבְּטָל לֵה -
 7 חֵלְלָהּ. וְרַבִּי יוֹחָן
 8 פְּלִי דְּקָא, לִרְבִּי שְׁמֻעֲוֹן בֶּן לֵקֶשׁ, רַבִּי יוֹחָן
 9 מִסְּבָא - וְהוּא שֶׁבֶן - רַבִּי אִיזִידוֹר - מִסְּבָא
 10 קָמֵר דִּינֵי לְחִיּוּתָהּ. וְהוּא אֲמַר: חֲלָא מִדֵּי
 11 שְׁעֵבֶר שֶׁבֶן מַעוֹת חֵיב מֵיטָה, וְלֹאֲמֵר בֶּן נָח
 12 אֲדֵא מִיִּדֵּי עֲוֹנוֹת הַתְּרָאוֹת שֶׁיִּזְמַרְתָּ דְּכֹל
 13 זֶמֶן שֶׁלֹּא דְּרוֹרָה בֶּן דִּין אִינוּ חֵיב מֵיטָה. תֵּרַע
 14 דְּהָא אֲמַרְיִן: הָנוּחַ אֵל מַעְלִין לֹא מוֹדִיעִין.
 15 **אֲדִימוֹרִי** - אֲמַרְיִן בֶּן - עַל כִּדְרָא 'אֲדִימוֹרִי'
 16 דְּרַבָּא לֹא הָיִינוּ רַבִּי מֵאִיר, רַבִּי פִּלְגִי עֲלִיהָ.
 17 זֶכֶן מִצִּינוּ בְּכַהֵן מִקְשׁוֹת 'אֲדִימוֹרִי' בְּמִלְחָקָה
 18 אֶצֶל רַבִּי מֵאִיר, רַבִּי אֲדִימוֹרִי' אֶצֶל רַבִּי נָתָן.
 19 **אֲדִימוֹרִי** מִפְּקִידִין אֶצֶל רַבִּי אֶפְרַיִם בֶּן שִׁרְבָּה
 20 יִשְׂרָאֵל - פִּירֵשׁ רֵשִׁי: לִפִּי שְׁאֵן מִקְפֵּד עַל
 21 מַעְנוּ יוֹדִי, וְהִקְשָׁה רַבִּינוּ עַל הַזֶּה, דָּאֵן בֶּן
 22 אֶפְרַיִם לִיחֵד מִן שְׁעָה עַד שִׁלְכָּךְ דִּבְרֵי מִלֵּי
 23 אוֹר יוֹתֵר כְּמוֹ שֶׁפִּירֵשׁ בְּקוֹנְטֵרֵס עֲצֻמָּה הָאֵל לֵנו
 24 לֵאסֹה, לַעֲלֵי כִדְרָא בְּרוּרֵיהּ שְׁהָא מִפְּקִידֵי מִיָּדִי,
 25 דָּאֵל אֵל חֲלִימֵי אֲבִי נָח מוֹתֵר, וְאֵם כִּין לֵמֵה
 26 אֵל חֲרֹשׁ חֲלֹמֵי עַל הָרִיגִיל כְּתוּבוֹת כִּין אֵל
 27 מִקְפֵּד: דָּאֵן לִרְאִי לְרַבִּינוּ עַל כְּמוֹ שֶׁפִּירֵשׁ
 28 רֵשִׁי דְּהֵינָּה פִּירֵשִׁים - שֶׁמֶחַן הֲזַעַן לִפִּי
 29 אֲשֵׁנִי מִקְפֵּד, וְכֹכַח - דָּאֵן מִפְּקִידִין כִּין מִרְחֹב
 30 דְּאִיבָא לְמִחוּשׁ לֵאדִּילֹהִי בִין שְׁלוֹ שְׁאֹסֵר,
 31 כִּרְתֵּנִי יִסְפִּי: אֵין שְׁעֻמָּה. וְהָא שִׁירָשִׁי 'חֹר' בֶּן
 32 מַעְנוֹת רֵאשׁוֹן, מַשׁוֹם מִדְרַתִּיל אֵין מִסְטֵם בִּין שְׁעֻמָּה
 33 שְׁמַעְנָה שֶׁלֹּא לֵאסֹרִי כִי אֵין אֲשֵׁנִי חֲתוּמָה, וְאֵי
 34 אֵין הָא מִקְפֵּד עַל מַעְנוֹ עַל הָא לֵאסֹר אִיסוּר
 35 גִּמְרוּ. אַבֵּל מִיִּחוּדִין אֶצֶל רַבִּי - יִשְׂרָאֵל אִיסוּר
 36 כְּתוּבוֹת עַד שִׁלְכָּךְ דִּבְרֵי אֵין יוֹתֵר, מַה שְׁאֵן בֶּן
 37 בְּנִי, דְּהָא כִּיּוֹן שֶׁלֹּא פִלְחָ לְעִבְרָה זֹה לֵה נִגַּע
 38 אֵין מִנְּסָךְ. עַד כָּאֵן הָא כְּתוּב מִפְּרִישִׁי. וְהִסְפִּי
 39 רֵשִׁי אֲדִימוֹרִי וְלִמְנָה עַל חֲרֹב מַעְלָמָא בְּבִיתוֹ לֵה
 40 חִישִׁינִי, רִבְּחִין דָּאֵן לֵה תִּנְהַא כִּין אֵין מִנְּסָךְ
 41 לִינֵה, אֲדִימוֹרִי' מִכּוּן מוֹעֵס לִינֵה מִלְּשָׁח. וְלִפִּי
 42 הַפִּירֹשׁ אֵין אֲלוֹחִיב בְּבִירוֹ שִׁירָא מוֹתֵר מַנֵּה
 43 עַל חֲרֹשׁ בִּינוֹ עַל חֲרֹשׁ לִחְתִּירָה שְׁתִּיבָתִי. וְשֶׁ
 44 בִּיבִית רַבִּי פִירֵשׁ הַקּוֹנְטֵרֵס רֵאשׁוֹן, דָּאֵן מִפְּקִידִין
 45 אֵין מִיִּחוּדִין אֶצֶל רַבִּי, אֵין עַל בֶּן יוֹתֵר - שְׁמֻעֲוֹן -
 46 הָנוּחַ לְכִיבֹם בְּבִיתוֹ, אֵין מִיִּחוּדִין אֶצֶל רַבִּי - שְׁמֻעֲוֹן -
 47

אלמא שמקפיד על מצע גוי, מדרש בראה - ה
בתוהו, אפילו הודיע שמפליג בר מיל א ויתר - ה
נע ולא מנפק. לרובו נמי דל לשתות אל חסיד.
שחור על ימי לא רגו על מצע בני ישראל.
מצע מותר - דרבחאט א שממע קל, דאפילו כ
מכביז קריש, א הטעם דקריש כותש בתוהו.
פירי יצוק בשתיה. כפרשוש דר חנניס מרת.
נך - הדין לפי שישת אשתו על עילום ואינם מתניח
עם הבשר על גביהם שם זמורים, ואין על
אין הכוונה תואר חרדי במצע, ואפילו כלל לשנא ד

עבודה וזה. השוכר את הפועל – פרק חמישי דף סה עמוד א – מותר מהדרות "אבן ישראל – (שטיינזליץ)" רלב
רש"י
 תוספות

לאבדיהם – שם הער, בוורא – במרחץ של חדרים. עינא דבעיא למחוי לכו בישראל –
 עין המתואה לראת רעטעם – תעקר, שחרי הקודש ברוך הוא ממלא כל האוהבם, שאף
 שיחכם מתברר. ביקרוך – לכבוד לך. לישראל קא מבשר גביא. עין לא ארתה –
 וזהו עין של הקדוש ברוך הוא את אשר יעשה למחבה לו, לא נראה בבוד וגדולה
 אלה. ואף על גב – והעברת אבית לאו
 לעיתותי ערב, לאחר שנשלם כל זמן שבו
 פשלוהו, אלא קודם גמר זמן שביעותו אמר לו:
 "העבר חבית של יין נסך", קתני מותניתו; שבו
 מותר; תחמיא ולעיתותי ערב – ודבר נתיחב; כל
 כל שבו קודם העברת חבית. רבא אמר –
 לעולם דלא אמר ליה לעיתותי ערב, ולא קשיא
 מותניתו דקתני מותר – כגון "העבר לי חבית
 בפרסותי, ונמצאת חבית של יין נסך בינינו" –
 שד' פרסות לתורא; אי נמי לא שקל מיד גוי,
 ואינן משתרי, דהא לא שייך שבו הווא חבית
 בהרי איקר, דכל דהא קעין אגרא באפי נפשא
 וברייא – דכי לא אמר ליה לעיתותי ערב הוי
 כל שבו אסור – כגון דאמר ליה "העבר מאה
 חביות במאה פרסות", דכל כמה דלא
 אנכרינו לבדלו לא חייב ליה מיד, הלכך
 כולי אגרא שייך ביה, והתניא – בנדיחותא. סיפא
 אשכריה ליה – לאשכריתו דאגרא לא אילנן
 מקבל כל זמן, ושרי, לניט – נסך נסך לאו דרביה
 לאותוביה, הלכך אגרא לאו עליה קא מתייבב
 של אותו חדר – אפילו הוא מנהלך שלשה
 ימים. פי' אמינן ליה – לחמור גבי ליה, פחת לו
 שבו דלהנץ ובין דכי לא מותיב לא מנבב, כי
 מותיב נמי אגרא לאו עליה מתייבב, ושרי. חייב
 דפי' – דשוכר מניח עליה מנותח כל הדרך, וחמור
 אזי מניח אלא מנותח יום אחד. אי רשביח
 לזבין בדרך הלכות מוציאן מנותח ליקח כל
 שעה. מאנא לאומא מנסע למסע, מנהלך יום
 אחד, כמה "נעל ועבר תלתא אונק" דסנחריב
 הוה

לְאִבְדֵינָם בְּיוֹם אִיִּדָם, אִמְרַ: יִדְעָנָא בִּיה דְּלָא פִלַּח
לְעִבּוּדָּהּ וְזֵה, אִמְר לִיה רַב יוֹסֵף, וְהִתְנִיָּא: אִיְהוּ גַר
תּוֹשָׁב; כִּל שְׁקִיבֵל עֵלְיוּ כְּפִי שְׁלִישָׁה חֲבִירִים שְׂלֵא
לְעִבּוֹד עֲבֹדָה וְזֵה! – כִּי תִנָּה תְּחִיא – לְהִתְחִילוּ. –
וְהָאִמְר רַבָּה בַר בַּר הִנֵּה אִמְר רַבִּי יוֹחָנָן: גַּר תּוֹשָׁב
שְׁעָבֵד עֵלְיוּ שְׁנַי עֶשֶׂר חֹדֶשׁ וְלֹא מָל, תְּרִי הוּא כְּמִין
שְׂבָאֻמוֹת! – הֵתָם כְּגֹן שְׁקִיבֵל עֵלְיוּ לְמוֹל וְלֹא מָל.
רַבָּא אִמְרִי לִיה קוֹרְבָנָא לְבַר שִׁשָּׁף בְּיוֹם אִיִּדָם, אִמְר:
יִדְעָנָא בִּיה דְּלָא פִלַּח לְעִבּוּדָּהּ וְזֵה, אִיְל אֲשַׁפְּחִיה
דִּיתִיב עַד צִיְאֻרִיה בְּיוֹרְדָא וְקִימָן זִוְנֹת עֲרוּמוֹת קַמִּיה,
אִמְר לִיה: אִיז לְכוּ כְּהָי גִּוְיָנָא לְעִלְמָא דְּאִתִּי? אִמְר
לִיה: דִּין עֲדִיפָא סְפִי מֵהָא. אִמְר לִיה: סְפִי מֵהָא מִי
הָוָה? אִמְר לִיה: אֲתוּן אִיפָא עֲלִיכּוּ אִימְתָא דְּמִלְכוּתָא,
אֲנִי לֹא תִיְהִי עֲלֵן אִימְתָא דְּמִלְכוּתָא. אִמְר לִיה: אֲנָא
מִיָּהּ מֵאִי אִימְתָא דְּמִלְכוּתָא אִיפָא עֲלִי? עַד דִּיתִיבִי
אֲתָא הֲוָה פְּרִסְתָּקָא דְּמִלְכָא, אִמְר לִיה: קוֹם, דְּכִבְעִי
לָךְ מִלְכָּא; בִּי נִפִּיךְ וְאִזִּיל, אִמְר לִיה: עֵינָא דְּכִבְעִי
לְמִיְהוּ לְכוּ בִישׁוּתָא תִּיפְקַע, אִמְר לִיה רַבָּא: אֲמֹן,
פִּקַּע עֵינֵיה דְּבַר שִׁישָׁף. אִמְר רַב פִּפִּי, אִיבְעִי לִיה
לְמִיְהוּ לִיה מֵהָא קִרָּא: אֲמֹר מְלִכִים בִּיקְרוּתִיךְ
נִבְבָּה שְׁנֵי לְמִיְהִיב כְּכֹתָם בְּפִתִּי. אִמְר רַב הִנֵּהן בַּר
יִצְחָק, אִיבְעִי לִיה לְמִיְהוּ לִיה מִהָבָא: "עֵין לֹא אֲרֵתָה
אֱלֹהִים וְזֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְבֶּה לִּי." שִׁכְרוּ לַעֲשׂוֹת עֲמוֹ
מִלָּאכָה אַחֲרָת. וְאֵף עַל גַּב דְּלָא אִמְר לִיה לְעִיתוּתִי

עַרְב. וְיִמְנִיחִי: הַשּׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל, וְלְעִיתוּתִי עַרְב אִמְר לוֹ: "הַעֲבֵר חֲבִית שֶׁל יַיִן נִסְךְ מִמְּקוֹם
לְמִקּוֹם" – שְׁכָרוּ מוֹתֵר, מַעְמָא דְּאִמְר לִיה לְעִיתוּתִי עַרְב – אִין, פּוֹרֵי יוֹמָא – לֹא! אִמְר אֲמִי:
בִּי תֵנּן נָמִי מִתְּנִיחִין – דְּאִמְר לְעִיתוּתִי עַרְב תֵּנּן. רַבָּא אִמְר: לֹא קִשְׁיָא, הָא דְּאִמְר לִיה:
"הַעֲבֵר לִי מֵאֶה חֲבִית בְּמֵאֶה פְּרוּטוֹת", הָא דְּאִמְר לִיה: "הַעֲבֵר לִי מֵאֶה חֲבִית בְּמֵאֶה פְּרוּטוֹת", וְנִמְצָאֵת
חֲבִית שֶׁל יַיִן נִסְךְ בִּיעֵינָה – שְׁכָרוּ אִסוּר, "חֲבִית חֲבִית בְּפְרוּטָה", וְנִמְצָאֵת חֲבִית שֶׁל יַיִן נִסְךְ
בִּיעֵינָה – שְׁכָרוּ מוֹתֵר. "הַשּׁוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר לְהִבִּיא עֲלֵיהָ יַיִן נִסְךְ – שְׁכָרוּ אִסוּר". הָא תֵּנּן לָמָּה
לִי? תִּינוּן רִישָׁא! – סִיפָא אִימְרִימְרָא לִיה: שְׁכָרָה לִישֵׁב עֲלֶיהָ, אֵף עַל פִּי שְׁחִינָן גִּוִּי לִינוּ
עֲלֶיהָ – שְׁכָרוּ מוֹתֵר. לְדִלְגִין לֹא דִינָא הוּא לְאֹתוּבִיה. וְיִמְנִיחִי: הַשּׁוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר
שׁוֹכֵר מִנֵּחַ עֲלֶיהָ כְּסוּתוֹ וְלִינוּתוֹ וְיִמְנִיחִי שֶׁל אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ, מִכָּאן וְאֵילָךְ חֲמֹר מַעֲבֵב עֲלָיו;
חֲמֹר מִנֵּחַ עֲלֶיהָ שְׁעוּרִים וְתֵנּן וְיִמְנִיחִי שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם, מִכָּאן וְאֵילָךְ שׁוֹכֵר מַעֲבֵב עֲלָיו!
אִמְר אֲמִי: נְהִי דְלִגְנִי דִינָא הוּא לְאֹתוּבִי, מִיָּהּ אִי לֹא מוֹתִיב לִיה, מִי אִמְרִינָן לִיה: נָכִי לִיה
אֲנָךְ דְּלִגְנִיתָ? הִכִּי דְמִי? אִי דְשִׁכִּית לְמִזְבֵּן – חֲמֹר נָמִי לַעֲכָב, וְאִי דְלָא שִׁכִּית לְמִזְבֵּן –
שׁוֹכֵר נָמִי לֹא לַעֲכָבוּ אִמְר רַב פֶּפֶא: לֹא צִיְרָא, דְשִׁכִּית לְמִיְהוּרָה וְלְמִזְבֵּן מֵאֲנָא לְאֲנָא; חֲמֹר
דְּרִיבִיה לְמִיְהוּרָה וְלְמִזְבֵּן, שׁוֹכֵר לֹא דְרִיבִיה לְמִיְהוּרָה וְלְמִזְבֵּן. אֲבֹהֶה דְרִב אֲתָא בְּרִיה דְרִב אִיָּקָא
 הוה

בִּיקְרוּתִיךְ – פירש כגונסרס: לכבוד לך, לשון "יקר". אבל בתהלים פירש: "ביקרוחך"
 – לשון ביקור, וכן "וחה המנוח" ומוכח ונתחשתן וזהו לי לבקר, ואף על
 פי שהידיד יתירה – מניח הוא במסורת עם יד של "מי נתן למשיח" כלומר מבקרת
 לך ועשומות לשרתך. **מַעְמָא** דאמר ליה לעיתותי ערב כי – את דלא משני מתניחין
 כרכן בשמען בן גמליאל דאמר: ימור כולו חוץ
 מזמין יין נסך, ובאין זמני שבו מותר חוץ מזה
 חבית – נדיאט ליה לאוקמי כרכנו, אי נמי,
 "שבו מותר" משמע כל שבו. אי נמי, בוא
 אפילו רבן בשמען בן גמליאל מור, ודחתם אין
 דרך ליקח יין מן הער, והבא דרך בן אדם ליקח
 שבו מן הער, ויש לאסור כל השכר. חילוק זה
 כי בירושלמי לעיל סוף פרק כ"ב הלכות (מסע),
 (ב) "אנר גו את הדבני", ופירש החתומי, נדיאט
 לאוקמא כרכנו נדא. דלא חקישנ נוקמה כרכו
 אליעזר דאית ליה לעיל שי פירין לעבדוה וזה,
 וליקח הגאה לים ומצא אף בלא זה הוה גורס,
 וקיימא לן כוחיה. ולתרוץ האדור נמי שי לומר:
 "שבו מותר" משמע בלא פירין. **ח** דאמר
 ליה העבר לי מאה חביות במאה פרסות –
 ובוא אסור בייחוד כי לא אמר לו לעיתות
 ערב, דכל כמה דלא אנכרינו לבדלו לא יחוב
 ליה מיד. חלוק כחליה אגרא שייך ביה כי לשון
 הקנסות משמע, והא אמר ליה לעיתות ערב –
 מותר, ואף על גב שדיא מנותח חביות שהתנה
 עמו. וקשה: דמכל מקום שבו האיסור מניב
 בכל היתרות בן נראה לפרש: ולעיתות ערב –
 אור ששלשם קבלתו אמר לו כן, ואשמעין
 שאף על פי שלא עשה עמו תנאי חדש, אלא
 על פי תנאי הראשון הוא מעביר בפרסות לפי
 חשבון מאה במאה פרסות, וסלקא דערך שחלבי
 כשנר אתר הוא, ונמצא חביתו כשנר שייך
 נסך – קא משמע לן דשרי, וזהו ליה במעביר
 ביום של אחרי, מותר שכבר השלים קבלתו.
ה בר' גרס רבינו חנן: "שוכר מניח עליה כסותו",
 מלשון כסות. אבל גרס "כסותו", דרבר פשוט הוא,
 וכי ילך נדנעם ואם תפרש כסותו ענה שיש לו,
 אא רגיל ללבושה – פשיטא שמוחר, אא אא
 לחותר אף על פי שאינו רגיל – וזהו לו לפרש.
 אלא "כסותו" גרס, וזה כסות קטנה שישב עליה
 או נתון תחת ראשו למראשותיו, ר"כ, והא
 הגדול ששוכב עליו, והדלסל טועים שאסורים
 לקטן "כר" ולגדול "כסת". ורביה ממסכת תמיד
 (פרק א' משנה א'): "איש כסותו בארץ", וכן גאט
 בבליים (פרק כח משנה ח') כן ששעא דוקי,
 וכסת ששעא מוטפת. וכן במבאר (חולקא) ג' ו'
 "למפרות כסותו על כל אצילי ידים." ר"כ
 וארש שוכב עליו, דברשע פרק "שולח" (גיטין
 מז, א') רבן בשמען בן גמליאל שוכב על עמיס
 ואומר: "בתי, כרסי כרי." וכן פרק בתרא
 דערויבין (ק, ב') ונעשרת כר לבגליה, והא דכתיב
 (בראשית לא'): "ותשימם כבר הגמל", אותו "כר"
 עברי של "עבוס", במתרחותה "בעבטא"
 גדול ממותח והמנוחת לכבוד הבית. **מאנא**
 לאנא: – פירושו: מנסע למסע, ומנהלך יום
 למנהלך יום, כמה "נעל ועבר תלתא אונק"
 דסנחריב. והא דאמרין (בסנדרין) (צד, ב'): עשר משעת נסע אותו רשע באותו היום – בתרגום אינו חושב כי אם ערים גדולות. והא דכתיב "עב מלון לני", משמע שנו של מילה
 אחת – שגא מקצת אלו הלכו תחילה ולנו מקצת במקומות הללו, והוא ושאר החיל הבאים אחריו. עמו עברו עד ירושלים וחלבו הכל ביום אחד, ליה שדיה מותר להיות שם באותו
 היום.

הלל

עבודה זרה. השוכר את הפועל – פרק חמישי דף סה עמוד ב – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזלץ)"
תוספות
רש"י

כ א טרח בחתיקא קא טרח – פירש רש"י: דין נסך לא הוי עד דמטיין לקרקעיתו
דזיקי ודירוהו. וזא דלא מיתסר העליין בהנאה בצנצן – כרבן שמעון ק"נ בגמליאל לקמן
(עד, א), דאמר: ב"ין זימבר כולו חוץ מרמזי מין נסך שב, וקיימא לן כוותיה. ואפילו
דהו נשאר מ"ן משלחם בתוך כליהם, אין לאסור של מעלה בצנצן ולומר שטורח באיסורו

הוּה שפִּיד לְהו חֲקֵרָא לְגוּם, וְאוּל מַעֲבֵר לְהו
 מַעֲבָרָא, וְהָבּוּ לִיה גּוֹלְפִי בִּאֲנָרָא, אֲתוּ אִמְרוּ לִיה
 לְאַבִּי, אָמַר לְהו: כִּי קָא מַרְח - בְּחִתְרִידָא קָא מַרְח.
 - וְהָא רֹצֵחַ בְּקִימוּ, דִּלָּא נַעֲטוּר וְיָקִין - דְּמַחֲנִי
 בְּחִתְרִידוּ, אִי נָמִי, וְהִימְנוּ פִּרְסִיקוֹן בְּחִתְרִידוּ. - וְהָא
 קָא מַעֲבֵר לְהו מַעֲבָרָא, דְּקָא מַרְח אִיפִּרְסִיקָא? - דְּאִמְרוּ
 לִיה לְמַבְרִיא מַעֲבָרָא; אִי נָמִי, דְּנִקְטִי בִיה קִטְרִי.
מִשְׁנָה וְיֵן נֶסֶךְ שֹׁפֵל עַל גְּבִי עֲנִיבִים - דִּימִין וְהִן
 מוֹתְרוֹת, וְאֵם הוּי מְבֻקְעוֹת - אִסְרוֹת. וְנָפַל עַל גְּבִי
 10 לְתַנִּים אִם עַל גְּבִי תְּמִירִים, אִם שֶׁן גְּבוּלִין מַעֲם
 11 - אִסְרוּ. וְנִמְשַׁח בְּבִיתוֹם בֵּן וּזְנוֹן שֶׁחַבִּי גְּרוּגֹת
 בְּסַפְיָה, וְנִשְׁתַּפְּרָה חֲבִית שֶׁל יֵין נֶסֶךְ וְנָפַל עַל גְּבִיָּהּ,
 וְשָׂאֵל לְחֻכְמָם וְהַחֲיוּם. זֶה הַפֶּלֶל: כָּל שֶׁבִּהְיָתוֹ
 גְּבוּלִין מַעֲם - אִסְרוּ, כָּל שֶׁאֵין בְּהִנְיָתוֹ גְּבוּלִין מַעֲם -
 12 מוֹתֵר, כִּגְוֹן חוֹמֵין שֹׁפֵל עַל גְּבִי רִירִין. **גְּמָרָא** מַעֲשֶׂה
 13 לְמַתְוִר? - מַתְוִיר מוֹסְרָא וְהִי קִתְנִי: אִם גְּבוּלִין מַעֲם
 14 לְפָנֶם הוּא - מוֹתֵר. וְנִמְשַׁח נָמִי בְּבִיתוֹם בֵּן וּזְנוֹן שֶׁחַבִּי
 15 מְכִיב גְּרוּגֹת בְּסַפְיָה, וְנִשְׁתַּפְּרָה חֲבִית שֶׁל יֵין נֶסֶךְ
 16 וְנָפַל עַל גְּבִיָּהּ, וְכָא מַעֲשֶׂה לְפָנִי חֻכְמָם וְהַחֲיוּם.
 17 הַחֲיוּר פְּרִי דְּחִישִׁי דְּלִיבִים. וְנִפֵּל עֲלֵיהּ חֲבִיתָא, דִּיֵּין נֶסֶךְ,
 18 שְׁרִירָה רְכָא לְזוֹבוּיָהּ. וְאִתְּיָבִית רַבָּה רַבִּי לִיּוֹאִי
 19 לְרַבָּא: כִּגְוֹן שֶׁאֲכִיד בּוּ בְּכֵאלִים - חֲרִי חֵרֵי לֹא יִמְכְּרָה
 20 לְגוֹ, וְלֹא יַעֲשֶׂה מְדַדְעַת לְחִמּוֹ, אֲבָל עוֹשֶׂה אוֹתוֹ
 21 תְּכַרְכִּיב לְמַת מַצּוֹה; לְגוֹ מֵאָ מַעֲמָא לֹא? דְּלִמָּא אֲתִי
 22 לְזוֹבוּיָהּ לְיִשְׂרָאֵל, חֲכָא נָמִי אֲתִי לְזוֹבוּיָהּ לְיִשְׂרָאֵל!
 23 הֲרִי שְׂרָא לְמִשְׁתַּחְוִיָּהּ וּלְמַפְיָהּ וּלְזוֹבוּיָהּ לְגוּם, שֶׁאֵל
 24 כְּפִנִי יִשְׂרָאֵל. תָּנוּ: יֵין נֶסֶךְ שֹׁפֵל עַל גְּבִי עֲנִיבִים -
 25 דִּימִין וְהִן מוֹתְרוֹת, וְאֵם הוּי מְבֻקְעוֹת - אִסְרוֹת;
 26 מְבֻקְעוֹת - אִין, שֶׁאֵין מְבֻקְעוֹת? לֹא! אָמַר רַב פַּפָּא:
 27 שֶׁאֵין חֲשִׁי, הוּאֵל וְאֵבֶן צִירֵיהּ מְבֻקְעוֹת דְּמִיֵּין.
 28 חֲמַר

חזמרא

וְהָיָה שֶׁכֶּךָ לְהוֹרָא לְגוּיִם - וְהָיָה זֶה מוֹכֵר לָהֶם יין, וְדָרֵךְ לְמוֹכֵר חֲבוּתוֹ שֶׁל יין לִיתֵן
 בְּגַם הַחֲבוּת לְלוֹקֵחִיו, וְהָיָה אֲמוּרֵיךָ בְּמִדְבָּרֶיךָ - כְּבֹאב מִצְרַעַם מִי, בִּיאֵיכָא גִּלְפִי שְׂדֵיחָה,
 שְׂתִּלְקֹחַם מוֹכְרֵי בְּתוּמָה מִשְׁתַּכֵּר בְּהֵן כֹּל בְּדֵי מִה שְׂהוּא מִשְׁתַּכֵּר בְּהֵן, וְהָיָה אֵיךְ דָּא שֶׁכֶּךָ
 לְהוֹ גִּלְפִי שְׂלֹחֻה מִמֶּנּוּ, וְיִדְבֵּי בּוֹקֵי יִדְדֵהוּ, וְעֵכְרִי - לָקֵחַ אֶת מַעֲבֵר בְּיָדָהּ, וְהָבֵן
 לִיה גִּלְפִי - דְּחֹבֵן מִיְתֵּה בִּנְיָאָה, כִּי קָא שִׂיחַ
 גִּלְפִי, כִּידִירָא קָא שִׂיחַ - שְׁהֵינן גִּלְפִי נֶאֱסָר
 עַד שְׁלֹשָׁה קִרְקִיעִית שֶׁל יין יִדְדֵהוּ, וְדָקִי - שֶׁל
 עוֹר, גִּלְפִי - שֶׁל חֶרֶס, לְלוֹקְמֵה דְּקִרְקִיעִי, וְדָקִי דָּא קָא
 מַעֲבֵר לְהוֹ בְּעִמְבָּרָא, וְהִידְנוּ לְאַרְזֵי שְׁנֹאטִים וְאִי
 רוּזָה בְּקִיזֹם - לְאַרְזֵי שְׁנֹאטִי, וְדָקִי נִצְמָרִי וְיִקֵּן
 - שְׁלֹא יִתְבַּקֵּעַ תְּלוֹתֵיהֶם, וְיִשְׁכַּרְכֵּר לְגִלְפִי
 וְלֹא חֲבִיב לְהוֹ נִחְלִיה, דְּחִתְנִי בְּחִירוּיָהּ - דָּאִי
 גַּם מִצְרַעַר וְיִקֵּן לְהוֹ חֲבִיב לְהוֹ גִּלְפִי, אִי נָפִי
 - מִיִּסְמִיקִין נִקְשֵׁי בְּחִירוּיָהּ - כְּלִים קִרְקִיעִי לִקְבֵּל
 וְהִין הוֹצֵאנָה מִן עֲדוּתָה כְּשׁוֹן מִתְבַּקְּעִי, וְלֹא
 אִיכְתֵּב לְהוֹ אִי מַצְטוֹר וְיִקֵּי, וְדָבִר לִיה לְמַדְבִּירָא
 מִעִיקָרָא - דָּא אִיִּקֵּר שֶׁן נִרְאָה לְהוֹ, וְהַמֵּד
 לִיה לְמַדְבִּירָא, שֶׁל מִעִיקָרָא, וְהָיָה יְהִי יְהִיבִים
 כֹּל עַת שִׁינְיָה אֲנִשִּׁים חֲלָלָה, הַעֲבִירִים בְּתוֹמָה,
 וְהַמֵּד - קִישִׁיר שֶׁן הוּא מוֹכֵר לָהֶם, וְמוֹכְרִים
 הַסֵּפֶן מַעֲבִירֵיהֶם, אִידְנוּ לֹא טוֹרַח מִידֵּיךָ, **מִשְׁנָה**
 יִידְנוּ - בְּנִימִים, וְהָבֵן לְהוֹ מִבְּקוּעֵת אֲסוּרוֹת, וְיִקֵּן
 יין שְׂפֵל לְהוֹךְ הַחֲזוּמִיךָ בִּי לֹא גֶרֶס, נִגְרִיחָה
 - הָאֲנִים יִשְׁכְּמוּ, כִּי שְׁלֹשָׁה בְּתוּמָה שֶׁן טַעַם
 שְׁתוּתָה בִּישְׁמֵל לֹא אִסוּרָה, וְהִידְנוּ בְּתוּמָה טַעַם
 שְׁלֵבָה - אֲסוּר, וְכֹל שֶׁאֵין בְּתוּמָה בְּתוּמָה טַעַם
 - שְׁתוּתָה מִשְׁנֵמֶנּוּ, בְּתוּן חוֹמֶיךָ שְׂנַף לְהוֹךְ יִרְיִשֵׁן
 - וְתוֹמָה עַל לִפְתָּח הָעֵד, וְחֹמֶר, וְיִקֵּן עוֹד - עוֹדֵךְ
 כִּי לֹא יִרְשִׁין מַעֲבִירֵיהֶם, **נִזְמָרָא** מִשְׁנֵה לְמַדְבִּיר
 - יִשׁ אֲדָם שְׂמוּבִיא רִאזִית לְסִתוֹר אֶת דְּבִרְיָהּ
 קִתְּנִי: אִם יִשׁ בְּתוּן טַעַם אֲסוּרוֹת, וְהָדֵד
 בְּתוּן מַעֲבִירֵיהֶם דְּגִרְעוּתָה וְנִגְרִיחָה - וְהָיָה
 חֲזוֹן, **שִׁבְרֵי בֵן לֵאמֹר** - אֲשֶׁר לֹא אִיכָּס עוֹד
 אֲחֵד וְאֵין מִקְזֵמֶנּוּ נִיכֵר, וְלֹא יִפְרְסֵה לֵּטִי -
 כְּדִמְרֵשֵׁי, שֶׁמֶן אֲחִזוֹר חֲבִירֵי לִישְׂרָאֵל, וְהָבֵן
 גַּם אִיכָּא מִלְחָשָׁה שְׂמֵנָה אֲחִזוֹר מִבְּקוּעֵת לִישְׂרָאֵל
 הַבְּרִיכִין לִשְׁת - דְּרִבְרִי: 'בְּמִזְמֵר חֶפְשִׁי' - בְּתוּן
 שְׂמֵנָה אֲדָם נִשְׁעָה חֶפְשִׁי מִן הַמְצוֹל, וְלִפְסִינְהוּ
 וְהָיָה לֹא וְכֵן לִישְׂרָאֵל מִגֵּי, פְּתוּן אֲסוּרוֹת,
שִׁלָּא מַפְנֵי לִישְׂרָאֵל - לֹא אִי לִישְׂרָאֵל דְּלִישְׂרָאֵל
 חֲבִירָה מוֹבִיךְ לִיה לֵטִי, וְהָדֵד וְכֵן לִישְׂרָאֵל
 מִיָּד גַּם, וְסִבֵּר פֶּתַל שְׁתוּתָה דָּא שִׁישְׂרָאֵל
 אֲשֶׁן, צִירוּתָה - סִדֵּק שְׂבִחְתָּיָה, צִירוּתָה
 - לִפְתָּח, 'מִצְטוֹר וְיִקֵּי' (עֲבֹדָה וְהָדֵד אֵל, אֵל)

אמרין להם: דרך בישול אסרה תורה. **הרי** זה לא ימכרת לגוי – דוקא אבד גורגן שזא
ליכא למישוש מידי, ברתון במסכת כלאים פרט טשעה דא מורדת המזון והכריזי תומת
זוהו דרבנן, בארמין בפרק קנאז דביצה (יד, ב) 'גז' יעלה עליך' אבל אתה מותר להצניע
גזי לידך אבל את שבוש גונג ברה, ואף על פי שהעני נמי גורו הכמנים אפילו שער
זוהו. **אבל** תשני אותו תריכין לזת מזגה – הזוא חזין בלא אבר, ברתון במסכת כלאים
לזת (נמתח טז, א) הודאי שעתה אדרי רמינן לזת משום לזעזע, פרושן בלתי שעה
שזאת שקלה בגנזל לה הנצח ואיכא 'לזעזע' טפי. ורבי יודיה היה אומר הודאי נמתח
גמורו הודאיקס בלכושאם היו בלא ציצית ויש אפי' עבירה. וזהו דחלי טעמא בילעזע 'רש'
לעשות. ומוקי דרך דהבא ברברי רבי נאח אלא שרי אלא לסופה, בלא לקבר
לחמיו, קיימאנן לך ברי קותן קוצא דברבי רבי נאח אלא שרי אלא לקברו, ולטעמיה דחלי
אפילוניה. ועל פי ספרים הוציננו אנו נתנו כמה דברים, כגון 'ידחל' כלומר בליל תענית,
ואפילו לאותן גמזות ציצית כל מידון, אלא רמינן הודאי שעתה דזע חלי קיימא.
ואפילו לאותן גמזות לא לחליל, אלא לזעזע הודאיקס, בארמין במסכת נדה (טז א):
למפניהו ולזבניתהו לגוים שלא בפני ישראל – ואין לחוש שזא אבולו הגוים וישראל
דלא תמירא דלא שוים דמזמאי שמותי בתעורבות, כיון דלא שכיחא לזא חזיל.

בת - חידא - פירש הקונטרס: נוקבין נקב במעטת חבית לחירות מידו לשון 'בת' קשה.
 2 ופירש רבינו המגאל: שיש עה שקע חור חבית ובלט חור, ומצינן לחור עה
 3 קטן במין דר ומרחין דרר אותו דר, ומשום חבית נקט 'בת'. וגם שי לישב פירוש דרשי,
 4 שבחורן אותו נקב שבנקבו מעתנין עה קטן ומרחין דרר אותו נקב, ומשום חבית
 5 קרי לה 'בת' בדרשורא שפיר דמי - וקא

רִיחֵה חֶלָּא וְטַעֲמָא חֲמֵרָא - חֶלָּא, וְהִיָּה לִיָּה מִיָּן
 בְּמִינוּ, וְכֹל מִיָּן בְּמִינוּ בְּמִשְׁחֵהוּ; רָבָא אָמַר בְּגוּתָן
 טַעֲמָם, רִיחֵה חֶלָּא וְטַעֲמָא חֲמֵרָא - חֲמֵרָא, וְהִיָּה
 לִיָּה מִיָּן בְּשֵׂאטֵינוּ מִינוּ, וְכֹל מִיָּן בְּשֵׂאטֵינוּ מִינוּ בְּגוּתָן
 טַעֲמָם. הָאֵל בַּת יִתְחָא, גּוֹי בְּדִישְׁרָאֵל - שְׁפִיר דְּמִי;
 יִשְׂרָאֵל בְּדִגּוֹ - אֲבִי אָמַר; אָסוּר, רָבָא אָמַר: מוֹתֵר.
 אֲבִי אָמַר אָסוּר - רִיחָא מִילְתָּא; הָאֵל, רָבָא אָמַר
 מוֹתֵר - רִיחָא לֹא מִילְתָּא. הָאֵל, רָבָא אָמַר: מִנָּה
 אֲמִינֵם לֵה דִּרְחָא וְלֹא בְּלִים הֲוֵא? דִּתְנוּ: תִּנְדֵּר

10 "שהספיקו בכמונו של תרומה ואפה בו את הפת - הפת מותרת, לפי שאין טעם פמון
 11 אלא ריחא פמון - ואיבין? שאני התם, דמקילא איסוריה. אמר רב קר, כתנאי: הרוחה
 12 פת חמה ונתנה על פי חבית של יין של תרומה - רבי מאיר אוסר, ורבי יהודה
 13 מתיר. רבי יוסי מתיר בשל חטין ואוסר בשל שעורים, מפני שהשעורים שואבות;
 14 מאי לאו בהא קמפליגי, דמר קבר: ריחא מילתא היא, ומר קבר: ריחא ולא כלום
 15 הוא? לרבא ודאי תנאי היא, לאבוי מו לימא תנאי היא? - אמר לך אבוי: לאו
 16 מו אימרת עליה, אמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש: בפת חמה וחבית פתוחה
 17 רבר

[illegible]

נמר

הלכה יא מתני' לא יאמר לה הרי כתבתיך מנחת ליד על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתבתיך
גרשה אין לה אלא כתובה החזירה הרי היא בכל הנשים ויש לה כתובה:

גמ' פיצד הוא עושה בנים ומגרש ומחזיר והיא שוברת לה כתובתה אמר רבי יוסה לצדין היא
מתניתא או שוברת לו כתובתה ר' זעירא בשם רב המנונא בנסה וגרשה והחזירה אם חידש לה
כתובה כתובתה על נכסיו ואם לאו כתובתה על נכסיו בעלה הראשון רבי יוסי בי רבי בון בשם רב
חסדא מתניתא אמרה בן המגרש את האשה והחזירה על מנת כתובתה הראשונה החזירה סוף דבר
עד שייכנס ויגרש ויחזיר דרבא אתא מימר לה אפילו בנסה וגרשה והחזירה אם חידש לה כתובה
כתובתה על נכסיו ואם לאו כתובתה על נכסיו בעלה הראשון רבי זעירא בשם רב המנונא ארוסה
שמתה אין לה כתובה שלא התרה להנשא לשוק שלא תאמר יעשה כמי שגירש ויהא לה כתובה
לפום בן צריך מימר אין לה כתובה פראשונה היתה מנחת כתובתה אצל אבותיה והיתה קלה בעיניו
לגרשה וחזרו והתקינו שתהא כתובתה אצל בעלה אף על פי בן היתה קלה בעיניו לגרשה וחזרו
והתקינו שיהא אדם לוקח בכתובת אשתו כוסות וקערות ותמחויים הדיא דתנינן לא יאמר לה הרי
כתבתיך מנחת על השלחן אלא כל נכסיו אחראין לכתבתיך חזרו והתקינו שהיא אדם נושא ונותן
בכתובת אשתו שמתוך שאדם נושא ונותן בכתובת אשתו והוא מאבדה היא קשה בעיניו לגרשה
והוא התקין שמעון בן שטח שלשה דברים שיהא אדם נושא ונותן בכתובת אשתו ושיהו תינוקות
הולכין לבית הפקר והוא התקין טמאה לכלי זכוית לא בן אמר רבי זעירא ר' אבונא בשם ר' ירמיה
יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלם גזרו טמאה על ארץ העמים ועל כלי זכוית
רבי יוסי אמר רבי יהודה בר טבי רבי יונה אמר יהודה בר טבי ושמעון בן שטח גזרו על כלי מתכות
והלל ושמאי גזרו על טהרת ידיו רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי לוי כה היתה חלקה בידם ושכחוה
ועמדו השניים והסבימו על דעת הראשונים ללמדך כל דבר שפית דין נותנין את נפשם עליו

[דף נ"א ע"א]

סוף שהוא מתקנים בידם כמה שצאמר למשה מסיני ואתיין כמאן דמר רבי מנא (דברים לב) כי לא
דבר רק הוא מקם כי הוא חייבם ואם רק הוא מקם למה שאין אתם יגיעין בו כי הוא חייבם אימתי
הוא חייבם בשעה שאתם יגיעין בו:

פרק ט

הלכה א מתני' הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסייך הרי זה אוכל פירות ואם מתה יורשה אם בן למה כתב לה דין ודברים אין לי בנכסייך שאם מכרה ונתנה קים כתב לה דין ודברים אין לי עליו ובפירותיהן אין אוכל פירות בחייה ואם מתה יורשה רבי יהודה אומר לעולם הוא אוכל פירי פירות עד שיכתב לה דין ודברים אין לי בנכסייך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד עולם כתב לה דין ודברים אין לי בנכסייך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן בחייה ובמותה אינו אוכל פירות בחייה ואם מתה אינה יורשה רבן שמעון בן גמליאל אומר מתה יורשה מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל:

גמ' רבי יוחנן בשם רבי ינאי בשלא כנס אכל אם כנס אין אדם מאבד את זכותו בלשון הזה אומר רבי יוסי בי רבי בון מלמיה דרבי הויה האומר ידי מסלקות מן השדה הוה ורגליי מסלקות מן השדה הוה לא אומר ולא כלום אומר רבי אבון בר הויה קומי ר' זעירא מתניתא אמרה בן שאין אדם מאבד את זכותו בלשון הזה דתנינן תמן מי שהיה נשוי שתי נשים ומכר את שדהו וכתבה הראשונה לזקת דין ודברים אין לי עמך השניה מוציאה מיד הלוקח הא הראשונה לא אומר ליה כל גרמא אמרה שאין אדם מאבד את זכותו בלשון הזה אלא כאן אפילו השנייה לא תוציא מיד הראשונה ולמה אין הראשונה מוציאה מיד הלוקח

[דף נ"א ע"ב]

שכן היא כותבת לו כל ערר שיש לי בשדה זו אל יהי לי עמך כלום כתב לה וכתבתה לו בשם שאינו מאבד זכותו כך אשה אינה מאבדת זכותה כתב לה מן האירוסין ומן הנשואין פלוגתא דבית שמאי ובית הלל על דעתון דבית שמאי תמכור על דעתון דבית הלל לא תמכור רבי ירמיה בעא קומי רבי זעירא כתב לה דין ודברים אין לי בנכסייך ונפלו לה לאחר מיכן מהו ויש אדם מתנה על דבר שאינו ברשותו אומר רבי בון בר הויה קומי רבי זעירא מוכותו את למד חייבו אלא לא כתב לה שנייה אין לו אכילת פירות הוי מוכותו את למד חייבו רבי לוי בר חיתא בעא כתב לה דין ודברים אין לי בנכסייך העתידין לפול ליה מה הוה ויש אדם מתנה על דבר שאינו בעולם מכרה פירות מחוברין לקרקע רבי אחא אומר כמוכרת פירות תלושין אומר רבי יוסי מוכרת אחד מעשרה בקרקע רבי זעירא רב יהודה בשם רב הכותב שדה מתנה לאשתו אינה מוכרת פירות אומר ר' זעירא

[דף נ"ב ע"א]

מתניתא אמרה בן איילו הן פירי פירות מוכר פירות ולוקח קרקע והוא אוכל פירות רבי אימי בעא איילו אחר כותב לה יש לו אכילת פירות הוא שקבת לה לא כל שכן לא אמר אלא כותב אכל מוכר לא מה בין כותב מה בין מוכר עילה היה רוצה להכריח מזונות מן האשה ניהא על דעתיה דר' יודה בשקבת דין ודברים אין לי בנכסיי ובפירות אין לו אכילת פירות אפילו כתב דין ודברים אין לי בשדה זו ובפירותיה אין לו אכילת פירות ניהא על דעתיה דרבנין בשקבת דין ודברים אין לי בשדה זו ובפירותיה יש לו אכילת פירות אפילו כתב דין ודברים אין לי בנכסיי ובפירותיהן יש לו אכילת פירות נישמעינה מן הדא דמר רב זעירא רב יהודה בשם רב הכותב שדה מתנה לאשתו אין לו אכילת פירות אמר רבי זעירא מתניתא אמרה בן איילו הן פירי פירות מוכר פירות ולוקח קרקע ואוכל פירות מבין שקבת דין ודברים אין לי בנכסיי ובפירותיהן לא ככותב שדה מתנה לאשתו הוא את אמר לא פירות ולא פירי פירות הוי לא שנייה על דעתיה דרבי יודה בשקבת דין ודברים אין לי על שדה זו ובפירותיהן בשקבת דין ודברים אין לי בנכסיי ובפירותיהן בין שקבת דין ודברים אין לי בשדה זו ובפירותיהן יש לו אכילת פירות רבי ירמיה בשם רב הלכה פרבי שמעון בן גמליאל

[דף נ"ב ע"ב]

אבל לא לעניין דברים הלכה פרבן שמעון בן גמליאל דאמר אם מתה יורשה אבל דברים שהתנה על מה שקבת בתורה וכל המתנה על הכתוב בתורה תנאו בטל בתנאי גוף אבל בתנאי ממונ תנאו קיים וזה תנאי ממונ הוא ולמה אמרו תנאו בטל שבסוף הוא זכה בהן ר' אימי בשם רבי יוחנן בדין היה שאם מכרה ונתנה שיהא מכרה קיים שבסוף הוא זכה בהן ולמה אמרו בטל שלא תהא אשה מוכרת נכסים משל בעלה ואומרת שלי הן רבי יוסמינה הוה ליה עובדא ושאל לרבנין, אמרין ליה: פוק מנכסיי. שאל לרבי שמעון בן לקיש. אמר ליה: עול בנכסיי. ר' ירמיה בעא קומי רבי זעירא היי לון רבנין הא רב הא רבי יוחנן הא רבי שמעון בן לקיש אמר ליה רבנין דר' יוסמינה בעון קומי ר' יוחנן דברי חכמים מתה מי יורשה אלין אחיה יורשין אותה רבי ירמיה בעא קומי רבי זעירא האהין שחלקו אלמנה גזנת משלהן שלא תאמר יעשו כמו שמכרו ולא תהא גזנת משלהן פשיטא מכרו שלהן מכרו רבי ירמיה בעא קומי רבי אבהו כתיב (במדבר לו) אם יהיה חיובל לבני ישראל בשעה שהיובל נהג הנחלות חוזרות ובשעה שאין חיובל נהג אין הנחלות חוזרות אדרבה אתא מימר לה אפילו בשעה שהיובל נהג והנחלות חוזרות ירושת תורה אינה חוזרת ר' הלל בר פזי בעא קומי ר' יוסי

[דף נ"ג ע"א]

מכר הוא ומתה היא אמר לו מכרה בטל. לאב שמכר בחי בנו ומת בנו, מכרה היא ומת הוא. אמר ליה מכרה קיים לאב שמכר בחי בנו ומת בנו רבי חייה בר מריה בעא קומי רבי יונה מכרה לכעלה מהו אמר ליה מדאמר חזקיה הלכה ברבי יודה הדיא אמרה מכרה מכר תני האומר ינתנו נכסי לפלוני מת פלוני לפלוני מת הראשון ינתנו לשני מת השני ינתנו לשלישי מת השני בחי הראשון מפיון שלא זכה בהן השני לא זכה בהן השלישי אמר ליה כה פרש ר' הושעיה אבי המשנה אחריו לפלוני ואחריו לפלוני אילו אמר מת השלישי בחי שני מפיון שלא זכה בהן השני לא זכו היורשין יאות אשכחת אמר אחריו לפלוני אחריו לפלוני תני הראשון מוכר קרקע ולוקח פירות דברי רבי רבי שמעון בן גמליאל אומר אין לו אלא אכילת פירות בלבד חזקיה אמר הלכה ברבי אמר רבי מנא מן מה דאמר חזקיה הלכה ברבי הדיא אמרה שאין נותנין לו במתנת שכיב מרע הכא אמר רבי מנא קומי רבי יוסי והדיא אשה מפיון שמוזנותיה על בעלה לא במתנת שכיב מרע היא אמר ליה מוזנותיה על בעלה פראוי לה מאכל משה ומלה והיא בעיא מזבנה ומיכל תרנגולין

[דף נ"ג ע"ב]

הדיא אמרה שאם בקש הראשון מזבנה ומיכל תרנגולין יזבן אמר רבי יעקב בר אחא: תני תמן, קבורה במוזנותיה כמה דאת אמר תמן מוכר קרקע ולוקח מוזנות אף הכא מוכר קרקע ולוקח קבורה אמר ר' יוסי ואילין דכתבין אין מיתת דלא בגין יהא מדלה חור לבית אביה תנאי קמון הוא ותנא קיים:

הלכה ב מתני' מי שמות והניח אשתו ובעל חוב ויורשין והיה לו פקדון או מלוה ביד אחרים רבי מרפון אומר ינתנו לבושל שבהן רבי עקיבה אומר אין מרחמין בדין אלא ינתנו ליורשין שפלן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה:

גמ' רבי יוסי בר חנינה אמר לבושל שבראיותיו בגון מלוה בעדים ומלוה בשטר ינתנו למלוה בעדים רבי יוחנן אמר לבושל בגופו הפע עצמו הוה עתיר בגון אילין דבר אנדראי אמר רבי אחא לבושל בגופו ועני בהדיא קריבתיה דרבי שמואל בר אבא יהבו לה משם בושל אייתי רבי שמעון בן לקיש עבדו דרבי יודן נשייא ואפיק מינה רבי יוחנן הוה מיסתמיך על רבי שמעון בר אבא אמר ליה מה נעשה באותה העניה אמר ליה אייתי ר' שמעון בן לקיש עבדו דרבי יודן נשייא ואפס מינה ויפה נעשה אמר רבי ירמיה קומי רבי ועירא אי נאמר רבי יוחנן בדיעתיה ורבי שמעון בדיעתיה דאתפלגון

הכל מודין שאם טעו בשקול הדעת שאין מחזירין מדברי תורה מחזירין מה פליגין בטעות משנה שרבי יוחנן אמר בטעות משנה שקול הדעת רבי שמעון בן לקיש אמר טעות משנה דבר תורה היא טעות משנה היא טעות זמנים הנע עצמו שפטורין מן השבועה זו תורה וזו אינה תורה:

[דף נ"ד ע"א]

הלכה ג מתני' הניח פירות התלושין מן הפרקע כל הקודם בהן זכה וכתה האשה יותר על כתובתה ובעל חוב יותר על חובו המותר רבי טרפון אמר יתנו לפושל שבהן רבי עקיבה אמר אין מרחמין בדין אלא ינתנו ליורשין שבהן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה:

גמ' רב ורבי שמעון בן לקיש תריהון אמרין בצבורין בסורקי אבל אם צברן בביתו זכה לו ביתו רבי יוחנן אמר ואפילו צבורין בתוך ביתו ולא זכה לו ביתו דתנה סבר דאינון ידידיה ולית אינון ידידיה ואימתי בעל הבית זכה בפרותיו בשביעית רבי ירמיה סבר מימר משיתנם לתוך כליו אמר רבי יוסי אפילו נתנן לתוך כליו לא זכה בהן דתנה סבר מימר דאינון ידידיה ולית אינון ידידיה האי ארמלתא תפסת אמהתא אתא עובדא קומי רבי יצחק אמר תפסת תפסת רבי אימי מפיק מינה דהיא סברה ידידה ולית אינון ידידה כהדא אילין בני שמי דדמדא אבוהון שבק להון אבוהון עזו אתא מרי חוכה ונסתתה אתא עובדא קומי רבי אבהו ואמר ידידה נסב לא בן תני יורש ובעל חוב שקדם אחד מהן ותפס מוציאין מידו דהון סברין דאינון ידידהון ולית אינון ידידהון אמר ר' יעקב בר זבדי מודה רבי אבהו שאם מכרהו או משכנהו או מילטלהו ממקום למקום ואחר כך בא בעל חוב ותפס מוציאין מידו הנע עצמו שפטורין מן השבועה זו תורה וזו אינה תורה:

הלכה ד מתני' המושב את אשתו הנזנית או שמינה אפטרופיא הרי זה משביעה כל זמן שירצה רבי אליעזר אמר אפילו על פלטה ועל עפתה:

גמ' יאות אמר רבי ליעזר מה טעמון דרבנן אם אמר את בן אין שלום בתוך ביתו לעולם

[דף נ"ד ע"ב]

שברה את הכלים מה את עבד לה בשומרת הנם או בשומרת שבר מסתברא מיעבדינה בשומרת שבר אמרין אפילו בשומרת הנם אינה אם אמר את בן אין שלום בתוך ביתו לעולם:

אם לא עשתה אפיטרופיא - אין הירשין משביעין אותה; ואם עשתה אפיטרופיא - הירשין משביעין אותה לעתיד לבוא. ואין משביעין אותה לשעבר.

גמ' א"ר יונה והוא שעשת אפיטרופא בתי בעלה אכל אם עשת אפיטרופא לאחר מיתת הבעל הירשין משביעין אותה דו מתניתא לא עשת אפיטרופא אין הירשין משביעין אותה אם עשת אפיטרופא הירשין משביעין אותה לעתיד לבוא ואין משביעין אותה לשעבר איזהו לשעבר משעת מיתה עד שעת קבורה ואמר רבי יוסי אפלו עשא אפיטרופא לאחר מיתת בעלה אין הירשין משביעין אותה והא תנינן לא עשתה אפיטרופא אין הירשין משביעין אותה אם עשת אפיטרופא הירשין משביעין אותה לעתיד לבוא ואין משביעין אותה לשעבר פתר לה על ראשה ואין על ראשה פתחא רבי יונה ורבי יוסי תריהון אמרין לא סוף דבר בנכסים שנשתלטה בהן בתי בעלה אלא אפלו נכסים שנשתלטה בהן לאחר מיתת הבעל אין הירשין משביעין אותה פתר לה משעת מיתה עד שעת קבורה דמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן

[דף נ"ה ע"ב]

משעת מיתה עד שעת קבורה אין הירשין משביעין אותה תני בר קפרא שלא תהא מניחתו והולכת לבית אביה:

הלכה ז מתני' הפוגמת בתובתה לא תפרע אלא בשבועה עד אחד מעידה שהיא פרועה לא תפרע אלא בשבועה מנכסים משעבדים מנכסי ותומין לא תפרע אלא בשבועה הנפרע שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה:

גמ' אמר רבי זעירא כעין שבועת תורה ירדו להן וכתבה לא החזקה בידו לנבות אלא כמי שגזבת מיפן והילף והוא בתובעה עם השטר של מאתים פרוע והיא אומרת מנה לא תפרע אלא בשבועה תני הפוגמת לא הפוגמת בתובתה כיצד היתה בתובתה מאתים והיא אומרת מנה נפרעת שלא בשבועה מה בין פוגמת מה בין פוגמת אמר רבי חנינא פוגמת בא משא ומתן בנתיבות פוגמת לא בא משא ומתן בנתיבות רבי ירמיה כעא כמה דאת אמר תמן עד אחד מעידה שהיא פרועה לא תפרע אלא בשבועה ודכותה ועד אחד מעידה שהיא פחותה לא תפחת אלא בשבועה אמר רבי יוסי בשעה שעד אחד מעידה שהיא פחותה כעד א' מפיש את שנים ואין עד אחד מכחיש את שנים תני יורש שפגם אביו שטר חובו הפג גובה שלא בשבועה בזה יפה כח הפג מפח האב שהפג גובה שלא בשבועה ואב אינו גובה אלא בשבועה אמר רבי אלעזר ונשבע שבועת יורש שלא פיקדנו אבא שלא

אמר לנו אבא שלא מצינו שטר בין שטרותיו של אבא ששטר זה פרוע ר' הושעיה בעא מתניתא דבית שמאי דבית שמאי אומרים נוטלת בתובתה ולא שותה אמר ר' יוסי תמן טעמא דבית שמאי הביאו בעלי ואני שותה ברם הכא בדין הוה אפילו אביו לא ישבע תקנה תקנה בו שישבע בו תקנה בכנו לא תקינו פיון שמת העמדתה את בנו על דין תורה

[דף נ"ז ע"א]

נתחב אביו שבועה בבית דין, ומת – אין בנו גובה, דל פן, מה אנן אמרינן? ויש אדם מוריש שבועתו לבנו! אמר רבי אבין: את אמרת: פגם אביו שטרו בבית דין – אין בנו גובה. רב חסדא בעא: בגין דחלף אליו תרתי פסיעתא הוא מפסיד? אלו פגמו חוץ לבית דין – את אמר: גובה מפני שפגמו בבית דין, את אמר: אינו גובה? מנכסי יתומין לא תפרע אלא בשבועה – אמר רבי יוחנן בשם רבי ינאי: אין פורעין מנכסי יתומים, אלא בשטר שהרבית אוכלת בו. ויש אומרים: אף לכתבת אשה. אמר רבי ינאי: מפני מוזנות. אמר רבי מתניה: מאן חש למוזנות? רבי שמעון. דרבי שמעון אומר: במוזנות הדבר תלוי. מאי פדון? מפני חנה, מפני שיהיו הכל קופצין עליה לשאננה. ויש אומרים: אף לגולה ולזקין. אמר רבי יוסה: אף אנן נמי תנינן תרתייהו. לגולה – מן הדא: אם היה דבר שיש לו אחריות – תיב לשלם. לזקין – מן הדא: אין נפרעין מנכסי יתומין אלא מן הזבורית. בני מתניתא: אין נפרעין מנכסי יתומין לזקין אלא מן הזבורית. והא תני: עמד חפן תחת הקב – הנזקין שמין בעדית, ובעלי החוב בבינונית, וכתבת אשה בזבורית! אמר רבי יוסה בירבי בון: כאן ביתום גדול, כאן ביתום קטון.

[דף נ"ז ע"ב]

הלכה ח מתני' הפונקמת בתובתה פיצד היתה בתובתה אלא וזו ואמר לה התקבלת בתבתיך והיא אומרת לא התקבלתי אלא מנה לא תפרע אלא בשבועה ועוד אחד מעידה שהיא פרועה פיצד היתה בתובתה אלא וזו ואמר לה התקבלת בתבתיך והיא אומרת לא התקבלתי ועד א' מעידה שהיא פרועה לא תפרע אלא בשבועה מנכסים המשעבדים פיצד מכר את נכסיו לאחרים והיא נפרעת מן חלקיהות לא תפרע אלא בשבועה מנכסי יתומים פיצד מת והניח נכסים ליתומים והיא נפרעת מן היתומין לא תפרע אלא בשבועה שלא בפניו פיצד חלף למדינת הים והיא נפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה רבי שמעון אומר כל זמן שתובעת בתובתה חיורשין משביעין אותה אינה תובעת בתובתה אין חיורשין משביעין אותה:

גמ' כיני מתניתא והנפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה ונפרעין מאדם שלא בפניו אמר רבי ירמיה תיפתר בשטר שהרבית אוכלת בו ובית דין גובין רבית תיפתר שערב לו מן הגוי כהדא אלפקסא אמר לרבי מנא אנן עבדין טבות סגיא מנכון אנן כתבין דין מונקריין אין אתא טבאות ואין לא אנן מחלטין ניקסייא אמר ליה אף אנן עבדין בן אנן משלחין בתריה תלת איגריין אין אתא הא טבאות ואין לא אנן מחלטין ניקסייא אמר ליה הנע עצמד דהוה באתר רחיק אנן משלחין בתריה תלת איגריין חדא גוא תלתין וחדא גוא תלתין וחדא גוא תלתין אין אתא הא טבאות ואין לא אנן מחלטין ניקסייא אמר רבי מתניה והוא שעמד בדין וברח אבל אם לא עמד בדין וברח לית בןאן מחלטין אלא מכרזין אשקחת אמר חנן ורבי שמעון אמרו דבר אחד כמה דמר ר' חנן לא תשבע אלא בסוף בן רבי שמעון אמר לא תשבע אלא בסוף כמה דאת אמר הלכה כחנן והכא הלכה כרבי שמעון:

הלכה ט מתני' הוציאה גט ואין עמו כתובתה גובה כתובתה הוציאה כתובה ואין עמה גט היא אומרת אבד גיטי והוא אומר אבד שוברי וכן בעל חוב שהוציא שטר חוב ואין עמו פרוזבול הרי אילו לא יפרעו רבן שמעון בן גמליאל אומר

[דף נ"ז ע"א]

מן הספקנה ואילך אשה גובה בלא גט ובעל חוב גובה שלא בפרוזבול:

גמ' רבי חייה בשם רבי יוחנן הקורא ערר על מעשה בית דין לא הכל הימינו אמר ליה רבי חייה בר אבא ולא מתניתא היא הוציאה גט ואין עמו כתובה גובה כתובתה אמר ליה רבי יוחנן בבלייא מן דגלית לה חספא מן מרגליתא את אמר לי ולא מתניתא היא רב אמר במקום שאין בותבין שטר כתובה אבל במקום שבותבין שטר כתובה מה דהיא מפקה היא גובה חזר ואמר אפילו במקום שבותבין כתובה גובה היא מן רב חיילה מתבא יתיב התיב רבי יוסי והא תני גובה גטסה ומממנת כתובתה והוזרת וגובה אין שם בית דין באינין דמתני ואין שם עדים חבו בשחלכו להם למדינת הים אין שם אומולוגיין ולית רב אומולוגיין אית רב אומולוגיין בהן דמר אבד פרמיסן עבד חורן אית ליה כההיא דאמר אי אבד פורנא עבד חורין התיב רבי בא דהא תני גובה בגיטה ומממנת כתובתה ומממנת עד שימות והוזרת וגובה אמר ליה רבי יוסה בי רבי בון ולא עליה להביא ראיה שהיתה משמשתו עד שמת רבי יעירא רבי אבונה בשם רב במקום שכותבין שטר כתובה הוא אומר כתבתי והיא אומרת לא כתבת עליו להביא ראיה שקבת ר' חייה בר אבא אשפח פרוזבול דרבי יונתן והוה פרי מיתן ליה אמר ליה לית אנא צריך ליה ותני בן נאמן המלוה לומר שטר זה פרעתי וקרעתי

ר' ירמיה בשם רבי חייה מתניתא אמרה כן מן תפכנה ואילך האשה גובה שלא בגט ובעל חוב גובה שלא בפרוזבול ואיפשר כן לא פרעתי וקרעתי והכא פרעתי וקרעתי:

[דף נ"ז ע"ב]

הלכה י מתני' שני גיטין ושני כתובות גובה ב' כתובות ב' כתובות וגט או כתובה ושני גיטין או כתובה וגט ומיתה אינה גובה אלא כתובה אחת שהמגרש את אשתו ומחזירה על מנת כתובתה הראשונה תהיה קטן שהשיא אביו כתובתה קטמת שעל מנת כן קימה גר שנתגרר ואשתו עמו כתובתה קטמת שעל מנת כן קימה:

גמ' והוא שיהא הגט יוצא מכתובה לכתובה עד כדון בשוות היה בזו מנה ובזו מאתים רב הונא ורב ירמיה ורב חסדא חד אמר גובה בראשונה וחרנה אמר גובה בשניה והתוספת גובה מן זמנה של שניה אמר רבי חנניה קומי רבי מנא לית הדיא אמרה תמן דיווי מן חבריה וחור וזיוף מיניה צריך מימר לבד מן פרטוסה קדמיא דאית לי גבד אורחא דאיתתא מימר אבד הורנה עבד חורן אלא כי אורחא דבר נשא מימר אבד פרטוסו עבד חורן אלא כי אפשר יודי ליה ר' יודן בר שקלי אעיל עובדא קומי רבי יוסי לא כן אמר ר' אבהו בשם ר' יוחנן שטר שלוח בן ופרעו אל ילוח בן באותו היום אמר לו כאן בשפרעו כאן בשלא פרעו תני רבי חנן קומי רבי הילא תרין אמורין חד אמר לכתובה אבל לא לתנאין וחרנה אמר בין בכתובה בין לתנאין ניהא גר קטן ומטן מגרש אמר רבי חגי קיימתייה ביי דמר ר' לעזר בשוה פרוטה רבי חנינה והוא שבא עליה משנפתקה ומשנשתפה וכא הוא שבא עליה משהגדיל:

ברק י

הלכה א מתני' מי שהיה נשוי לשתי נשים ומת הראשונה קודמת לשניה וירשי הראשונה קודמין לירשי השניה נשא את הראשונה ומתה נשא שניה ומת הוא

[דף נ"ח ע"א]

שניה וירשיה קודמין לירשי הראשונה:

גמ' מתניתא לענין כתובה אבל לענין מוזנות שתיהן שוות כתובה וקבורה מי קודם כתובה ומלוה בעדים מי קדם כתובה ופרנסת בנות מי קודם מאן דאמר גובין פרנסה מן משעבדין פרנסת בנות

מסכת קרבנות פרק צשירי

א. כל התדיר מחברו - הוא קדם את חברו, וכל המקדש מחברו - הוא קדם את חברו. פר משיח ופר העדה עומדין - פר משיח קדם לפר העדה בכל מצויו, הואיל ומשיח מכפר ועדה מתכפרת מוטב שיקדם מכפר למתכפר שנאמר (ויקרא טז, טז): "וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל". פר הבא על כל המצות קדם לשעירי העדה, ושעירי העדה קודמין לשעיר של נשיא, ושעיר של נשיא קדם לשעירה של יחיד, ושעירה של יחיד קודמת לכבשה של יחיד. תודה קודמת לאיל נזיר מפני שהתודה טעונה ארבעה מיני לחם, ואיל נזיר טעון שני מיני לחם. מעשר קדם את העופות. אמר רבי שמעון: והלא מעשר קדשים קלים ועופות קדשי קדשים קדמו קדשים קלים לקדשי קדשים, אמור מעתה: יש במעשר אמורי קדשי קדשים מה שאין כן בעופות.

ב. חטאת העוף קודמת לעולת העוף בהקרבנה. אף בהפרשה לא יאמר: 'זה לעולתי וזה לחטאתי', אלא אומר: 'זה לחטאתי וזה לעולתי'. חטאת העוף של יולדת קודמת לכבשה. מנחת האיש קודמת למנחת האשה, מנחת חטים קודמת למנחת שעורים, מנחה קודמת לזין והזין קודמת לשמן, שמן קדם למלח ומלח קודמת לעצים ועצים קודמין לכל דבר.

ג. פרים קודמין לאילים ואילים קודמין לכבשים. אימתי? בזמן שבאו כאחד, אבל הבא ראשון - קרב ראשון. הבא אחרון - קרב אחרון. לחם הפנים קדם לשתי הלחם, כשהוא מחלק בעצרת אומר: 'הילך מזה הילך חמץ, הילך מזה הילך חמץ'. שאול אומר: שתי הלחם קודמות ללחם הפנים. כשהוא מחלק בעצרת אומר: 'הילך מזה, הילך מזה, הילך חמץ, הילך מזה', מפני ששתי הלחם חביבות. שקודמין זה את זה בהקרבנה - כך קודמין זה את זה באכילה. קדשי קדשים קודמין

לקדשים קלים. הנאכלין ליום אחד קודמין לנאכלין לשני ימים. שלמים של אמש קודמין לחטאת ואשם של יום. רבי שמעון אומר: חטאת ואשם של יום קודמין לשל אמש.

ד. וכלן רשאים כהנים לשנות באכילתן. מנחות ללותתן ולהוציא שמנו, ולתת לתוכן תבלי חלין ותבלי תרומה; דברי רבי שמעון. רבי מאיר אומר: תבלי חלין ולא תבלי תרומה, שלא יביאו לידי פסול ולידי מעוט אכילה. זין כיוצא בו. אין מבשלין חטאת ואשם עם מורס מתודה, ואיל נזיר עם הככור עם המורס משל שלמים - מפני שממעט את אכילתו וזמן אכילתו. ולא שלמים של אמש עם חטאת ואשם של יום - מפני שממעט את אכילתו ומקום אכילתו וזמן אכילתו. אבל חטאת ואשם מתבשלין זה עם זה. תודה ואיל נזיר מתבשלין זה עם זה. הככור ומורס משלמים מתבשלים זה עם זה, מפני שכלן שוות.

ה. אחד חטאות החיצונות ואחד חטאות הפנימיות לכבוס, שנאמר (ויקרא ו, יח): "תורת החטאת" - תורה אחת לכל החטאות. חטאת העוף - אין דמה טעון כבוס. חטאת פסולה - אין דמה טעון כבוס. היתה לה שעת הכשר ונפסלה - דמה טעון כבוס; דברי רבי יעקב. רבי שמעון אומר: אף על פי שהיתה שעת הכשר ונפסלה - אין דמה טעון כבוס. נתן על הקרן ועל הכבש ועל היסוד - אין זקוק לו. נתן מידו כשהוא מזה על גבי הקיתון - גורדו והוא טהור. נתן על העור עד שלא הפשט - אין טעון כבוס. משהפשט - טעון כבוס; דברי רבי יהודה. רבי אלעזר אומר: אף משהפשט - אין טעון כבוס, אלא מקום הדם, ודבר הראוי לקבל טמאה וראוי לכבוס. היכן מכבסו? בפנים. יצא לחוץ - נכנס ומכבסו בפנים.

ו. רבי שמעון אומר: קדשים קלים - אין טעונים מריקה ושטיפה אבל טעונים הדחה

תודה בכל מקום, שנאמר (תהלים ג, כג):
 "זובח תודה יכבדני ושם דרך ארגנו"
 וגו'.

ב. כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל, דברי
 רבי מאיר. רבי יהודה אומר: כל אותו
 היום. רבי שמעון אומר: גומר את העבודה
 שבידו ובא לו, אבל כהן הדיוט שעמד
 ומקריב ומת לו מת - מניח את העבודה
 שבידו ויוצא. לפיכך, אם זרק את הדם או
 שהקטיר קטרת, כל עבודה שעבד - הרי
 אלו פסולות.

ג. כל חטאות שדמן נכנס לפנים - אין
 לכהנים בהן כלום, אלא הדם ואמורין
 למזבח, ועור ובשר יצאו לבית השרפה.
 היכן שורפין אותן? בבית הדשן הגדול
 חוץ לירושלים, ולצפונה של ירושלים חוץ
 לשלש מחנות, ולא היו שורפין אותן
 שלמין, אלא מנתחין אותן על ידי עורן
 כנתחי עולות.

ד. אין הכהנים חולקין בשר כנגד בשר,
 ועופות כנגד עופות, בשר כנגד עופות,
 עופות כנגד מנחות, מנחות כנגד מנחות,
 שנאמר (ויקרא ז, ט): "וכל מנחה בלולה בשמן
 וחרבה לכל בני אהון תהיה איש כאחיו".
 האיש חולק אף על פי בעל מום, אין הקטן
 חולק אף על פי תמים. קטן, מאימתי כשר
 לחלק בקדשי מקדש? משיביא שתי
 שערות, אבל אין מקריבין אותו לעבודה,
 עד שנתמלא זקנו. רבי אומר: אומר אני,
 עד שיהא בן עשרים שנה ומעלה - "לנצח
 על מלאכת בית ה'" (עורא ג, ח). עולה - כלה
 לגבוה ועורה לכהנים. קדשי קדשים הדם
 ואמוריו - למזבח ובשר ועור לכהנים.
 קדשים קלים הדם ואמורים למזבח, ועור
 ובשר לבעלים. זה הפלל: כל שיש לו
 בבשר - יש לו בעורות, כל שאין לו בבשר
 - אין לו בעורות, חוץ מן העולה שפרש בה
 הכתוב (ויקרא ז, ח): "עור העולה אשר הקריב
 לכהן לו יהיה", שחטה חוץ לזמנה, חוץ
 למקומה, הואיל ולא זכה מזבח בבשרה -

משום נותן טעם. כבשים פסולין - אין
 טעונין מריקה ושטיפה. רבי יעקב אומר:
 היה להן שעת הכשר ונפסלו - טעונין
 מריקה ושטיפה. רבי שמעון אומר: אף על
 פי שהיתה להן שעת הכשר ופסולין - אין
 טעונין מריקה ושטיפה אלא הדחה. כלי
 חרש אין טעונין אלא שבייה. היכן
 שוכרו? בפנים. יצא לחוץ - נכנס ושוכרו
 בפנים. רבי טרפון אומר: בשל בו מתחלת
 הרגל - מבשל בו כל הרגל. אחר הרגל -
 טעון מריקה ושטיפה. אמר רבי נתן: לא
 היה רבי טרפון אומר אלא בקדשים קלים
 בלבד. היכן מורקן ושוטפן? בפנים. יצא
 לחוץ - מכניסין מורקן ושוטפן בפנים.
 נטמאו בחוץ - מטהרין ומכניסין, מורקן
 ושוטפן בפנים. כיצד מריקתן ושטיפתן?
 במקום אכילתן - מריקתן ושטיפתן. עד
 זמן אכילתן מריקתן ושטיפתן. בשל בו
 קדשי קדשים - מרק ושטף לקדשי קדשים.
 קדשים קלים - מרק ושטף לקדשים קלים.
 קדשי קדשים וקדשים קלים - מרק ושטף
 לתמור שבהן. שטף ולא מרק, מרק ולא
 שטף - יאכל כחמור שבהן.

ז. חמר בהזאה שאין במריקה ושטיפה,
 ובמריקה ושטיפה שאין בהזאה. שהזאה
 נוהגת בחטאות הפנימיות ונוהגת לפני
 זריקת דמים, מה שאין כן במריקה
 ושטיפה. חמר במריקה ושטיפה,
 שהמריקה ושטיפה נוהגים בקדשי קדשים
 ובקדשים קלים, ואם נתבשל במקצת כלי -
 כלו טעון מריקה ושטיפה, מה שאין כן
 בהזאה.

מסכת קרבנות פרק אחד עשר

א. אין אונן רשאי להביא זבחים כל שבעה,
 אחד זבחים שהן ראויין לבא נדבה, ואחד
 זבחים שאין ראויין לבא נדבה, אפלו זין
 ואפלו עצים ואפלו לבונה, שנאמר (ויקרא ג,
 א): "שלמים". רבי שמעון אומר: שלמים
 שהכל שלום בהן, מהן למזבח, ומהן
 לכהנים, ומהן לבעלים. זבחי תודה הרי זה

לא יזכו הכהנים בעורה. עולת הקדש - אין עורה לכהנים; דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים: עורה לכהנים. רבי יוסי בן רבי יהודה מוסיף אף של גרים ושל נשים ועבדים, שנאמר (שם): "עולת איש" - פרט לאלו. אמרו לו: והלא כבר נאמר "עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה", אם 'כהן' למה נאמר 'עולת איש'? אלא עולה שעלתה לאיש - עורה לכהנים, ושלא עלתה לאיש - אין עורה לכהנים.

ה. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדם עד שנטמא הדם - הדם יזרק, ועור ובשר אסורין. ואם נזרק הדם - עור ובשר מתרים. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדם עד שנטמא הזבח - העור אסור. שחטו והפשיטו ונטמא העור ואחר כך זרק את הדם - העור מת; דברי רבי. רבי שמעון אומר: העור אסור. שחטו ולא הפשיטו, זרק את הדם ואחר כך נטמא הזבח - העור אסור. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: יפשיט העור עם הבשר. שחטו והפשיטו וזרק את הדם ואחר כך נטמא הזבח - הכל מודים שהעור מת. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדם עד שיצא הדם, או ששחטו והפשיטו ולא הספיק לזרק את הדם עד שיצא הדם - לא יזרק, עור ובשר אסורין. ואף על פי שזז הדם - עור ובשר אסורין.

ו. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדם עד שיצא הזבח - העור אסור. שחטו והפשיטו ויצא הזבח ואחר כך זרק את הדם - העור מת; דברי רבי. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: העור אסור. שחטו ולא הפשיטו וזרק את הדם ואחר כך יצא הזבח - העור אסור; דברי רבי. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: יפשיט העור עם הבשר. שחטו והפשיטו וזרק את הדם ואחר כך יצא הזבח - הכל מודין שהעור מת. שחטו ולא הפשיטו ולא הספיק לזרק את הדם עד שיצא הדם, או ששחטו והפשיטו ולא הספיק לזרק את הדם עד

שלן הדם - הדם יזרק, עור ובשר אסורין. ואף על פי שזז הדם - עור ובשר אסורין. שחטו ולא הפשיטו ולא הספיק לזרק את הדם עד שלן הזבח - העור אסור. שחטו ולא הפשיטו וזרק הדם ולן הזבח - העור אסור; דברי רבי. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: יפשיט העור עם הבשר. שחטו והפשיטו וזרק את הדם ואחר כך לן הזבח - הכל מודים שהעור מת. רבי אומר: הדם מרצה על העור בפני עצמו, כשהוא עם הבשר, נולד בו פסול בין לפני זריקת דמים בין לאחר זריקת דמים - הרי הוא כיוצא בו. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: אין הדם מרצה על העור בפני עצמו, כשהוא עם הבשר נזרק עליו הדם - הרצה שעה אחת, לפיכך, אם נולד לו פסול אפילו לאחר זריקת דמים - יפשיט העור עם הבשר.

ז. בראשונה היו מכניסין עורות קדשים ללשכת בית הפרה, והיו מחלקין אותן בערבין לכל בית אב שבאותו היום, והיו גדולי כהונה באים ונוטלין אותם בזרוע, התקינו שיהיו מחלקין אותן בערבין שבתות לכל משמר ומשמר, ועדין היו גדולי כהונה באין ונוטלין אותן בזרוע, עמדו הבעלים והקדישום לשמים. אבא שאול אומר: קורות של שקמה היו ביריחו, ובעלי אגרוף נוטלין אותן, עמדו והקדישום, אמרו: לא הקדישו בעלים לשמים אלא קורות שקמה בלבד.

ח. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, בזמן שנשרפין כמצותן נשרפין בבית הדשן ומטמאין בגדים. ואם אין נשרפין כמצותן - נשרפין בבית הבירה ואין מטמאין בגדים. רבי יוסי הגלילי אומר: בבית הדשן הגדול היו נשרפין, אפלו בתבן אפלו בקש ואפלו בגבכא, ואפלו לא הצית את האש אלא ברבה - הרי אלו פשרין.

מסכת קרבנות פרק שנים עשר

א. רבי אומר: הפרש בין השוחט בפנים למעלה בחוץ ובין השוחט בחוץ למעלה בחוץ, שהשוחט בפנים למעלה בחוץ - היתה לו שעת הכשר, והשוחט בחוץ למעלה בחוץ - לא היתה לו שעת הכשר. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: הפרש בין השוחט בפנים ומעלה בחוץ לשוחט בחוץ ומעלה בחוץ, שהשוחט בפנים ומעלה בחוץ - הקדש מקבלו, השוחט בחוץ ומעלה בחוץ - אין הקדש מקבלו. אי אפשר לשוחט אחר שוחט, אבל יש מעלה אחר מעלה. שחטו שנים - פטורים. העלו שנים - חייבין. העלה וחזר והעלה - חייב על כל העלאה והעלאה; דברי רבי שמעון. רבי יוסי אומר: אין חייב אלא אחת, ואין חייב אלא עד שיכנה את המזבח ויסדר המערכה; דברי רבי יוסי. רבי שמעון אומר: אפילו העלה על הסלע או על האבן - חייב.

ב. עולה, ועולת העוף, וחלבים, הקמץ והלבונה מנחת כהנים ומנחת כהן משיח, ומנחת נסכים שהקריב מאחת מהן כזית בחוץ - חייב. רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את כלו; מודה רבי אלעזר, שאם הקריב בפנים ושיר מהן כזית והקריבו בחוץ שהוא חייב, שכן ראוי לקרב לפנים. הקמץ והלבונה שהקריב אחד מהן בחוץ - חייב, ורבי אלעזר פוטר עד שיקריב את השני. מודה רבי אלעזר, שאם הקריב את אחד בפנים ושיר את חברו בחוץ שהוא חייב, שכן ראוי להזות לפנים.

ג. שני בזיכי לבונה שהקריב את אחד מהן בחוץ - חייב. רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את השני. מודה רבי אלעזר שאם הקריב את אחד מהן בפנים ושיר את חברו, והקריבו בחוץ - שהוא חייב, שכן ראוי לקרב לפנים. מודה רבי אלעזר בקמץ מנחת חוטא ולבונה נדבה שהקריבן בחוץ - שהוא חייב, שכן ראוי לקרב לפנים.

ד. המנסף שלשת לוגין יין בחוץ - חייב. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: עד שלא קדשו בכלי - פטור, משקדשו בכלי - חייב. המנסף שלשת לוגין מים בחוץ - חייב. בשאר ימות השנה - פטור. רבי אלעזר אומר: אף בחג, אם נתמלא לשם חג - חייב, אם לאו - פטור. עולה, עולת העוף, וחלבים, הקמץ, והלבונה, מנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, ומנחת נסכים שהקריב אחת מהן כחצי זית - פטור, והמנסף פחות משלשת לוגין מים, פחות משלשת לוגין יין בחוץ - פטור. רבי נחמיה אומר: שירי הדם - חייבין עליהן בחוץ. אמר רבי יעקב: והלא שירי מצוה הן! היאך חייבין על שירי מצוה? אמר רבי נחמיה: הקטר חלבים יוכיחו, שהן שירי מצוה וחייבין עליהן בחוץ. אמר לו רבי יעקב: אף על פי שהן שירי מצוה, תחלת עבודה הן. חטאת העוף הבאה על הספק, והקריבה בחוץ - חייבין עליה אשם תלוי. אשם תלוי הבא על הספק, הקריבו בחוץ - חייבין עליו חטאת.

ה. עולה שקבל דמה בכוס אחד, נתן בפנים וחזר ונתן בחוץ, וחזר ונתן בפנים - חייב, שכלו ראוי לבא בפנים. קבל דמה בשני כוסות, נתן שניהם בפנים - פטור. שניהן בחוץ - חייב. אחד בפנים ואחד בחוץ - פטור. אחד בחוץ ואחד בפנים - כפר הפנימי וחייב על מה שבחוץ, למה הדבר דומה? למפריש תורתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה. שחט שתייהן בפנים - פטור. שתייהן בחוץ - חייב. אחת בפנים ואחת בחוץ, אחת בחוץ ואחת בפנים - כפר בפנים, וחייב על מה שבחוץ. שחטן והרי דמן מנחין בכוסות, נתן שניהם בפנים - פטור. שניהן בחוץ - חייב. אחד בפנים ואחד בחוץ - פטור. אחד בחוץ ואחד בפנים - כפר הפנימי וחייב.

ו. ולד חטאת, ותמורת חטאת, וחטאת שמתו בעליה, להקריבן בחוץ - פטור. שפפרו הבעלים, ושעברה שנתה, שאבדה,

למטה, את הנתנין בפנים בחוץ, ואת הנתנין בחוץ בפנים, או ששחטן חוץ לזמנו, וחוץ למקומן, הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן - הרי אלו בלא תעשה.

מסכת קרבנות פרק שלשה עשר

א. עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מתרות, מה הן מקריבין? בהמה חיה ועוף גדולים וקטנים וזכרים ונקבות תמימים ובעלי מומין טהורין, אבל לא טמאין. הכל קרב עולה וטעונה הפשט ונתוח העובדי כוכבים בזמן הזה - מתרים לעשות כן.

ב. עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מתרות, ועבודה בבכורות. משהוקם המשכן - היו הבמות אסורות, ואין כשרה אלא בכהנים. קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים, קדשים קלים בכל מחנות ישראל. הנותן על גבי מזבח בשעת פרוקה או בשעת שגלה הרוח את היריעה - לא עשה כלום. בשעת מסעות קדשים - נפסלים, וטמאים פורשים כל אחד ואחד חוץ למחיצתו.

ג. באו לגלגל - התרו הבמות. קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים. קדשים קלים בכל מקום. רבי יהודה ורבי שמעון אומרים: בכל הרואה. איזה הוא הרואה? הרואה ואינו מפסיק. באו לשילה - נאסרו הבמות. קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים, קדשים קלים בכל הרואה. איזה הוא הרואה? הרואה ואינו מפסיק. באו לנוב וגבעון - התרו הבמות. קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים וקדשים קלים בכל מקום. רבי יהודה ורבי שמעון אומרים: בכל הרואה. איזה הוא הרואה? הרואה ואינו מפסיק. ימי אהל מועד שבמדבר: ארבעים חסר אחת. ושבגלגל: ארבע עשרה שנה. ושבשילה: שלש מאות ושבועים חסר אחת. ושבנוב וגבעון: חמשים ושבוע. בבית עולמים: ארבע מאות

ונמצאת עד שלא כפרו הבעלים - חייב. משכפרו הבעלים - פטור. פרים הנשפרים, ושעירים הנשפרים שהקריבן בחוץ - פטור. אותו ואת בנו שהקריבן בחוץ - חייב על הראשון ופטור על השני. רבי שמעון אומר: השני בלא תעשה. עולה ומחטר זמן בגופה - פטור. ובבעלים - חייב. רבי שמעון אומר: בגופה בלא תעשה. חטאת ומחטר זמן, בין בגופה ובין בבעלים - פטור. רבי שמעון אומר: הרי זה בלא תעשה. הקומץ והמקבל דמו בחוץ - פטור. זה הכלל: כל שהוא משם עבודה וראוי לקרב בפנים - חייבין עליו בחוץ, וכל שאינו משום עבודה ואין ראוי לקרב בפנים - אין חייבין עליו בחוץ. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: אף כל שהוא משום עבודה, וראוי לקרב בפנים, עשה הזר כיוצא בו בפנים - חייב, חוץ מן השוחט.

ז. כהן שעבד טמא, טבול יום, ומחטר בגדים, ומחטר כפורים, ושלא רחוץ ידים ורגלים - אין חייב אלא אחת. זר שעבד, טמא, טבול יום, ומחטר בגדים, ומחטר כפורים, ושלא רחוץ ידים ורגלים - אין חייב אלא אחת.

ח. ואלו הן שבמיתה: האוכל טבל, וזר שאכל תרומה, וכהן טמא שאכל תרומה טהורה, וזר, וטבול יום, מחטר בגדים ומחטר כפורים, ושלא רחוץ ידים ורגלים, ופרועי ראש ושתניי יין ששמשו - כלן במיתה. אבל ערל, ואונן, ויושב - הרי אלו באזהרה. בעל מום - במיתה; ודברי רבי. וחכמים אומרים: בלא תעשה. הזיד במעילה; רבי אומר: במיתה. וחכמים אומרים: בלא תעשה. אלו חייבין עליהן מיתה: זרק את הדם לפנים, ולפני לפנים, המוצה בעוף, מקטיר על גבי מזבח, והמנסף שלשת לוגין מים ושלשת לוגין יין בחוץ - הרי אלו חייבין מיתה. אבל הקומץ, והמקבל, והמהלך, קבל הזר, קבל הפסול, קבל בשמאלו, קבל בכלי חול, נתן את הנתנין למטה למעלה, ואת הנתנין למעלה

ג. חמר בשחיטה שאין במליקה, ובמליקה שאין בשחיטה, שהשחיטה דוחה את השבת ואת הטמאה, ונוהגת בצבור כחיד, וטעונה כלי, וטעונה צפון, מה שאין כן במליקה. חמר במליקה, שהמליקה טעונה כהן כשר, מה שאין כן בשחיטה.

ד. חמר בקמיצה שאין במליקה, ובמליקה שאין בקמיצה, שהקמיצה דוחה את השבת ודוחה את הטמאה. ונוהגת בצבור כחיד, וטעונה כלי, מה שאין כן במליקה. חמר במליקה, שהמליקה קבוע לה מקום בצנור, ונוהגת בכל הקרבים, מה שאין כן בקמיצה. רבי אליעזר אומר: אפלו רגלו אחת על גבי הרצפה ורגלו אחת על גבי לבנה, רגלו אחת על גבי רצפה ורגלו אחת על גבי פלים, אם ינטל הכלי ויוכל לעמד בפני עצמו - כשר. ואם לאו - פסול.

ה. טמא מת, וטבול יום, ומחסר כפורים, אין הציץ מרצה על טמאת הגוף, על מה הציץ מרצה? על טמאת הדם ועל הקמיצה ועל הנסכים.

ו. מחסר בגדים כהן גדול משמש בשמונה כלים. וההדייט בארבעה. ואם שמש כהן גדול בארבעה והדייט בשמונה ועבד - עבודתו פסולה. עבד עבודת זהב בבגדי לבן, ועבודת לבן בבגדי זהב ועבד - עבודתו פסולה. היו מרשלין ומסלקין, או שהיו משחקין ועבד - עבודתו כשרה. לבש שתי כתנות, ושתי מכנסים, ושני אבנטים, או שהיו מקורעין, או שחסר אחד מהם, או שנתן רטיה על גבי בשרו תחת בגדיו, ועבד - עבודתו פסולה.

ז. 'שלא רחוץ ידיים ורגלים' כיצד? מקדש ידיו ורגליו בכלי שרת בפנים, קדש ידיו ורגליו בכלי שרת בחוץ, או מפלי חול בפנים, או שטבל במי מערה ועבד - עבודתו פסולה. כיצד הוא מקדש? נותן יד ימינו על גבי רגל ימינו, שמאלו על גבי רגל שמאלו, משפשף ומרחיץ, משפשף ומרחיץ. רבי יהודה אומר: אפלו שתי ידיים

הפשט ונתוח בבמה קטנה, דם מתיר מכשיר ומפגל בבמה גדולה דם מכשיר בבמה קטנה. מום פוסל בבמה גדולה מום פוסל בבמה קטנה. חוץ לזמנו בבמה גדולה חוץ לזמנו בבמה קטנה. אי זו היא במה גדולה בשעת החר הבמה? אהל מועד נטוי כדרכו אין הארון נתון שם, אי זו היא במה קטנה בשעת החר הבמה? עושה אדם במה על פתח חצרו, ועל פתח גתו, מקריב עליה הוא ובנו בתו ועבדו ושפחתו.

ט. אי זו היא מנוחה? זו שילה. ונחלה? זו ירושלים. שנאמר (דברים יב, ט): "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה". ואומר (דברים יב, ט): "העית צבוע נחלתי לך". ואומר (שם ח): "היתה לי נחלתי כאריה ביער"; דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר: "נחלה" - זו שילה. "מנוחה" - זו ירושלים, שנאמר (תהלים קלב, יג): "כי בחר ה' בציון וגו' זאת מנוחת עדי עד פה אשב כי איתיה".

מסכת מנחות פרק ראשון

א. רבי שמעון אומר: כל המנחות שנקמצו שלא לשמן - כשרות, ועלו לבעלים לשם חובה, שאין המנחות דומות לזבחים. מחבת לשום מרחשת - מעשיה מודיעים עליה לשום מחבת. מרחשת לשום בלולה - מעשיה מודיעין עליה, לשום מרחשת. אבל זבחים אין כאן, אלא מעשה אחד לכלן ושחיטה אחת לכלן.

ב. חמר בשחיטה שאין בקמיצה, ובקמיצה שאין בשחיטה, שהשחיטה קבוע לה צפון וקבוע לה מקום בצנור. ונוהגת בכל הקרבים ואוסרת חלין בפנים וקדשים בחוץ, וחיבין עליה בחוץ, מה שאין כן בקמיצה. חמר בקמיצה, שהקמיצה טעון כהן וכלי שרת, מה שאין כן בשחיטה. קמיצה בכלי ושחיטה אפלו בקרומית של קנה.

זו על גבי זו - מקדש. אמרו לו: אי אפשר לכן. כהנים שלא טבלו ולא קדשו ידיהם ורגליהם, וכן כהן גדול שטבל ולא קדש ידיו ורגליו, בין עבודה לעבודה, ובין בגדים לבגדים, ועבד - עבודתו כשרה. אבל כהנים שלא טבלו ולא קדשו ידיהם ורגליהם. וכן כהן גדול שטבל ולא קדש ידיו ורגליו מן הבקר, ועבד - עבודתו פסולה. אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט ששמשו שחרית, ולא רחצו ידיהם ורגליהם - הרי אלו חייבים מיתה, שנאמר (שמות ל, כ): "בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימתו". הנה עומד ומקריב כל הלילה לאורה - טעון קדוש ידים ורגלים. רבי אומר: אין הלילה פוסלת בקדוש ידים ורגלים. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: אפלו הוא עוסק בעבודה שלשה ימים - אין הלילה פוסלת בקדוש ידים ורגלים.

ח. ישב על גבי הרצפה - פסול, שנאמר (דברים יח, ה): "לעמד". עמד על גבי לבנה - פסול, שנאמר (שם שם, ז): "ככל אחיו הלויים".

ט. קמץ בשמאל - פסול. בן בתיא אומר: יחזיר ויחזור ויקמץ בימין. אמר רבי אלעזר בן רבי שמעון: כך היה רבי יהודה בן בתיא אומר בכל הפסולין. רבי יוסי בן יאסין ורבי יהודה נחתום אומר: במה דברים אמורים? בזמן שלא קדש קמץ בכלי, אבל אם קדש קמץ זה בכלי - הכל מודים שלא יחזיר. רבי אומר: בין כך ובין כך - יחזיר, שאין הכלי מקדש קמץ בכלי, אבל אם קדש קמץ זה בכלי - הכל מודים שלא יחזיר. רבי אומר: בין כך ובין כך - יחזיר, שאין הכלי מקדש קמץ שלא נקמץ מבריתו.

י. כיצד סדר מנחות? היה מביאן מתוך ביתו בכלי כסף ובכלי זהב - נותנה בתוך כלי שרת ומקדשה בתוך כלי שרת, ונותן שמנה ולבונתה עליה. נכנס ומגישה בקרן מזרחית דרומית, לדרומה של קרן - מניחה

במזבח ודיו, ומסלק את לבונתה מצד אחד, וקומץ ממקום השמן, ונותנו בתוך כלי שרת, ומקדשו בתוך כלי שרת, ומלקט את הלבונה, ונותנה על גבו, ומעלה אותו על גבי המזבח, ומולחו ונותן על גבי המזבח. האשים והשירים נתנין לכהנים, ושאינן כהנים לתן בשירי מנחות יין שמן ודבש, ואסורין לחמץ. כיצד הוא עושה? פושט אצבעותיו על פסת ידו. וכפיתים ממחק ממעלה למטה. רבה שמנה וחסר שמנה, רבה סולתה וחסר סולתה - פסולה. רבה לבונתה - כשרה. מעט לבונתה, אפלו שני קרטין - כשרה; דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר: הקמץ והלבונה שחסר אפלו כל שהוא - פסולה. קמץ שלא ממקום השמן, ושלא ממקום הלבונה, או שלא נתן עליה לבונה, אפלו כל שהוא - פסולה. אחד מנחת ישראל ואחד מנחת כהנים, אלא שמנחת כהנים כלה כליל לאשים, שנאמר (ויקרא ו, טו): "וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל".

מסכת מנחות פרק שני

א. הקומץ את המנחה לאכול שיריה בחוץ, או כזית משיריה בחוץ, להקטיר קמצה בחוץ, או כזית מקמצה בחוץ, להקטיר לבונתה בחוץ, או כזית מלבונתה בחוץ - פסול ואין בו כרת. לאכול שיריה למחר, או כזית משיריה למחר, להקטיר קמצה למחר, או כזית מקמצה למחר, להקטיר לבונתה, או כזית מלבונתה למחר - פגול וחיבין עליו כרת. כל המנחות שקמצן שלא לשמן, הוליד והקטיר חוץ לזמנו, הוליד והקטיר שלא לשמן - פגול וחיבין עליו כרת, ובלבד שיקרב המתיר כמציאות. כיצד קרב המתיר כמציאות? קמץ בשתיקה, ונתן בכלי, והוליד חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והוליד והקטיר בשתיקה, או שקמץ ונתן בכלי והוליד והקטיר בשתיקה - זהו שקרב המתיר כמציאות.

זמן למחשבת מקום, ובין שהקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת. רבי יהודה אומר: אף בזה הקדים מחשבת זמן למחשבת מקום - פגול וחייבין עליו פרת. הקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול ואין בו פרת. הקומץ את המנחה, לאכול משיריה כחצי זית בחוץ, ולהקטיר מקמצה כחצי זית בחוץ, ולהקטיר משיריה כחצי זית למחר, ולהקטיר מקמצה כחצי זית בחוץ, ולהקטיר משיריה כחצי זית למחר - כשר, שאין קמיצה והקטרה מצטרפין זה עם זה. אבל קמיצה וקמיצה, הקטרה והקטרה - מצטרפין זה עם זה. כיצד קומץ את המנחה לאכול משיריה בזית בחוץ וכזית למחר, להקטיר מקמצה בזית בחוץ וכזית למחר? - פסול ואין בו פרת, מפני שקמיצה וקמיצה, הקטרה והקטרה - מצטרפין זה עם זה. הקומץ את המנחה לאכול משיריה כחצי זית למחר, ובשעת הקטרה חשב עוד להקטיר מקמצה כחצי זית למחר - פגול וחייבין עליו פרת, מפני שקמיצה והקטרה מצטרפין זה עם זה לפגל. הקומץ את המנחה להקטיר מקמצה כחצי זית למחר, שאין פחות מכזית מפגל ופוסל בכל מקום. הקומץ את המנחה לאכול קמצה ולהקטיר שיריה, לאכול דבר שאין דרכו לאכול, ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר - כשר. ורבי יהודה פוסל. להניח קמצה ושיריה למחר, או להוציאן לחוץ - כשר ורבי יהודה פוסל. רבי אלעזר אומר: רבי אלעזר פוסל ורבי יהושע מכשיר. אמר לו רבי יהודה: ומה אם הניח את הקומץ למחר - אינו פוסל. וחכמים אומרים: זה וזה כשר! אין לך שהוא פסול אלא מחשבת קמיצה והקטרה בלבד.

מסכת מנחות פרק שלישי

א. השוחט שני כבשים, לאכל אחת מן החלות למחר, להקטיר שני בזיכין, לאכל אחד מן הסדרים למחר - פגול וחייבין עליו פרת; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: זה

ב. כיצד לא קרב המתיר כמצותו? קמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי, והוליד והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי, והוליד והקטיר חוץ למקומו, או שקמץ ונתן בכלי, והוליד והקטיר חוץ למקומו, בין שהקדים מחשבת זמן למחשבת מקום, ובין שהקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת. רבי יהודה אומר: אף בזה הקדים מחשבת זמן למחשבת מקום - פגול, וחייבין עליו פרת. קדמה מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת.

ג. כיצד קדמה מחשבת מקום למחשבת זמן? קמץ חוץ למקומו, ונתן בכלי והוליד והקטיר חוץ לזמנו. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמץן שלא לשמן - פסול, ואין בו פרת, מפני שלא קרב המתיר כמצותו.

ד. הקומץ את המנחה לאכול שיריה בחוץ, להקטיר קמצה למחר, לאכול שיריה למחר, להקטיר קמצה בחוץ, בין שהקדים מחשבת זמן למחשבת מקום, ובין שהקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת. רבי יהודה אומר: אף בזה הקדים מחשבת זמן למחשבת מקום - חייבין עליו פרת. הקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת. כל המנחות שקמץן חוץ לזמן, או שקבלו פסולין את הקמץ וקטרוהו בשתיקה, אפלו חוץ לזמנו - פסול ואין בו פרת.

ה. הקומץ את המנחה לאכל שיריה בזית היום וכזית למחר. להקטיר מקמצה בזית בחוץ וכזית בפנים - פסול ואין בו פרת. לאכל משיריה בזית היום וכזית למחר, להקטיר מקמצה בזית היום וכזית למחר - פגול וחייבין עליו פרת. הקומץ את המנחה, לאכל משיריה כחצי זית בחוץ וכחצי זית בפנים, ולהקטיר מקמצה כחצי זית בחוץ וכחצי זית בפנים - כשר! וכן למחר כשר.

ו. הקמץ את המנחה, לאכל משיריה בזית בחוץ, וכזית בפנים, בין שהקדים מחשבת

תוספתא

השלם

פגול וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת, וְהַשְּׁנִי, פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת.

ב. שְׁנֵי בְּזִיכֵי לְבוֹנָה שֶׁנִּטְמָא אֶחָד מֵהֶן - יִקְרַב בְּטֻמְאָה, וְחִבְרוּ יִקְרַב בְּטֻהָרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אֵין קָרֵבן צָבוּר חִלּוּק, אֲלָא שְׁנֵיהֶם יִקְרְבוּ בְּטֻמְאָה.

ג. הַקּוֹמֵץ וְהַלְבוֹנָה שֶׁנִּטְמָא אֶחָד מֵהֶם - שְׁנֵיהֶם יֵצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה.

ד. הִיָּה מִקְרִיב שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הֲיוּ פָקַח וּשְׁתַּק.

ה. הִיָּה מִקְרִיב סְדָרִים, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הֲיוּ פָקַח וּשְׁתַּק.

ו. הִיָּה מִקְרִיב שְׁנֵי בְּזִיכִין, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הֲיוּ פָקַח וּשְׁתַּק.

ז. הִיָּה מִקְרִיב מִנְחַת כֹּהֲנִים וּמִנְחַת מְשִׁיחַ, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הֲיוּ פָקַח וּשְׁתַּק.

ח. הִיָּה מִקְרִיב מִנְחַת פְּרִים וּכְבָשִׁים, וְנִטְמָא בִידּוֹ, אוֹמֵר, וּמִבֵּיאִין אַחֲרָת תַּחֲתִיָּה, אֵין שָׁם אֲלָא הִיא - אוֹמְרִים לוֹ: הֲיוּ פָקַח וּשְׁתַּק.

ט. הִיָּה מִקְרִיב מִנְחַת הָעֶמֶר, וְנִטְמָא, אוֹמֵר, וּמִבֵּיאִין אַחֲרָת תַּחֲתִיָּה, אֵין שָׁם אֲלָא הִיא - אוֹמְרִים לוֹ: הֲיוּ פָקַח וּשְׁתַּק! דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי אוֹמֵר: בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, אוֹמְרִים לוֹ: הֲיוּ פָקַח וּשְׁתַּק! שֶׁהָעֶמֶר שֶׁקָּצְרוּהוּ שְׁלֹא כִמְצֻתוֹ - פְּסוּל.

י. תוֹדָה מַעֲכָבֶת וּמִפְגֶּלֶת אֶת הַלֶּחֶם, וְהַלֶּחֶם מַעֲכָב וְאֵין מִפְגֵּל אֶת הַתוֹדָה. כְּבָשִׁים מַעֲכָבִין וּמִפְגִּלִין אֶת הַלֶּחֶם, וְהַלֶּחֶם מַעֲכָב וְאֵין מִפְגֵּל אֶת הַכְּבָשִׁים. הַזִּבְחָה מִפְגֵּל אֶת הַנִּסְכִּים מִשְׁקָדְשׁוֹ בְּכָלִי; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְאֵין נִסְכִּים מִפְגִּלִין אֶת הַזִּבְחָה.

יא. קִמֵּץ בִּשְׁתִּיקָה, וּכְשֶׁהוּא בֹא לְהַקְטִירָה - הַקְטִיר אֶת הַקִּמֵּץ בִּשְׁתִּיקָה, וְאֵת הַלְבוֹנָה חוּץ לְזִמְנָה - פָּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת; דְּבָרֵי

רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים: אֵין בּוֹ כֶּרֶת עַד שִׁפְגַּל בְּכָל הַמַּתִּיר; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אֵימָתִי? בְּזִמְן שִׁקְרַב מַתִּיר כִּמְצֻתוֹ! אָבֵל לֶן, אוֹ שֶׁנִּפְסַל, אוֹ שִׁיָּצָא חוּץ לְקָלְעִים, אוֹ שֶׁהִקְטִירוּ פְּסוּלִים אֶת אֶחָד מֵהֶן, אָפְלוּ חוּץ לְזִמְנֹו - פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. הַקְטִיר אֶחָד מֵהֶן הַיּוֹם, עַל מִנְתַּלְהַקְטִיר מִחִבְרוֹ לְמַחֵר - הַכֹּל מוֹדִין שֶׁפָּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת. שְׁנֵי בְּזִיכֵי לְבוֹנָה שֶׁהִקְטִיר הָרִאשׁוֹן בִּשְׁתִּיקָה, וְהַשְּׁנִי חוּץ לְזִמְנֹו - פָּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים: אֵין כֶּרֶת, עַד שִׁפְגַּל בְּכָל הַמַּתִּיר; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אֵימָתִי? בְּזִמְן שִׁקְרַב הַשְּׁנִי כִּמְצֻתוֹ, אָבֵל לֶן, אוֹ שֶׁנִּפְסַל, אוֹ שִׁיָּצָא חוּץ לְקָלְעִים, אוֹ שֶׁהִקְטִירוּ פְּסוּלִים אֶת אֶחָד מֵהֶן, אָפְלוּ חוּץ לְזִמְנֹו - פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. הַקְטִיר אֶת אֶחָד מֵהֶם, עַל מִנְתַּלְהַקְטִיר מִחִבְרוֹ לְמַחֵר - הַכֹּל מוֹדִים שֶׁפָּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת. שְׁנֵי כְּבָשִׁי עֲצָרֶת שֶׁשָּׁחַט הָרִאשׁוֹן בִּשְׁתִּיקָה, וְהַשְּׁנִי חוּץ לְזִמְנֹו - פָּגוּל, וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים: אֵין בּוֹ כֶּרֶת, עַד שִׁפְגַּל בְּכָל הַמַּתִּיר; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אֵימָתִי? בְּזִמְן שִׁקְרַב הַשְּׁנִי כִּמְצֻתוֹ! אָבֵל לֶן אוֹ שֶׁנִּפְסַל, אוֹ שִׁיָּצָא חוּץ לְקָלְעִים, אוֹ שֶׁשָּׁחַטוּ פְּסוּלִים וְזָרְקוּ אֶת דָּמּוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם, אָפְלוּ חוּץ לְזִמְנֹו - פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. שָׁחַט אֶת אֶחָד מֵהֶם הַיּוֹם, עַל מִנְתַּלְאֲכוֹל מִחִבְרוֹ לְמַחֵר - הַכֹּל מוֹדִים שֶׁשָּׁחַר, שֶׁאֵין הַכָּבֶשׂ מִפְגֵּל וּפּוֹסֵל אֶת חִבְרוֹ בְּכָל מָקוֹם.

17 Aug	ראשון Sunday	כג 23	בבלי: עבודה זרה ס ירושלמי: כתובות נא תוספתא: קרבנות י ל"ך: איוב כב-כג רמב"ם: שלחן ושחפין ו	נץ החמה..... 6:09 סו"ז קר"ש - גר"א... 9:34 סו"ז תפלה - גר"א... 10:42 צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:03	עלות השחר..... 4:56 סו"ז קר"ש - מג"א... 8:58 סו"ז תפלה - מג"א... 10:18 שקיעה..... 7:50
18 Aug	שני Monday	כד 24	בבלי: עבודה זרה סא ירושלמי: כתובות נב תוספתא: קרבנות יא ל"ך: איוב כד-כה רמב"ם: שלחן ושחפין ז	נץ החמה..... 6:10 סו"ז קר"ש - גר"א... 9:34 סו"ז תפלה - גר"א... 10:42 צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:01	עלות השחר..... 4:57 סו"ז קר"ש - מג"א... 8:58 סו"ז תפלה - מג"א... 10:18 שקיעה..... 7:48
19 Aug	שלישי Tuesday	כה 25	בבלי: עבודה זרה סב ירושלמי: כתובות נג תוספתא: קרבנות יב ל"ך: איוב כד-כה רמב"ם: שלחן ושחפין ח	נץ החמה..... 6:11 סו"ז קר"ש - גר"א... 9:34 סו"ז תפלה - גר"א... 10:42 צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:00	עלות השחר..... 4:58 סו"ז קר"ש - מג"א... 8:58 סו"ז תפלה - מג"א... 10:18 שקיעה..... 7:47
20 Aug	רביעי Wednesday	כו 26	בבלי: עבודה זרה סג ירושלמי: כתובות נד תוספתא: קרבנות יג ל"ך: איוב כח-כט רמב"ם: שלחן ושחפין ט	נץ החמה..... 6:12 סו"ז קר"ש - גר"א... 9:35 סו"ז תפלה - גר"א... 10:43 צה"כ לשיטת ר"ת..... 8:59	עלות השחר..... 4:59 סו"ז קר"ש - מג"א... 8:59 סו"ז תפלה - מג"א... 10:19 שקיעה..... 7:46
21 Aug	המישי Thursday	כז 27	בבלי: עבודה זרה סד ירושלמי: כתובות נה תוספתא: מנחות א ל"ך: איוב ל-לא רמב"ם: שלחן ושחפין י	יום כיפור קטן מוקדם	
21 Aug	המישי Thursday	כז 27	בבלי: עבודה זרה סד ירושלמי: כתובות נה תוספתא: מנחות א ל"ך: איוב ל-לא רמב"ם: שלחן ושחפין י	נץ החמה..... 6:13 סו"ז קר"ש - גר"א... 9:35 סו"ז תפלה - גר"א... 10:43 צה"כ לשיטת ר"ת..... 8:57	עלות השחר..... 5:00 סו"ז קר"ש - מג"א... 8:59 סו"ז תפלה - מג"א... 10:19 שקיעה..... 7:44
22 Aug	ששי Friday	כח 28	בבלי: עבודה זרה סה ירושלמי: כתובות נו תוספתא: מנחות ב ל"ך: איוב לב-לג רמב"ם: עבדים א	נץ החמה..... 6:14 סו"ז קר"ש - גר"א... 9:35 סו"ז תפלה - גר"א... 10:43 צה"כ לשיטת ר"ת..... 8:56	עלות השחר..... 5:01 סו"ז קר"ש - מג"א... 8:59 סו"ז תפלה - מג"א... 10:19 שקיעה..... 7:43
Candle Lighting 7:25 הדלקת הנרות א א א					
23 Aug	שבת Shabbos	כט 29	בבלי: עבודה זרה סו ירושלמי: כתובות נז תוספתא: מנחות ג ל"ך: איוב לד-לה רמב"ם: עבדים ב	ראה, מבה"ח, פרק ה	
23 Aug	שבת Shabbos	כט 29	בבלי: עבודה זרה סו ירושלמי: כתובות נז תוספתא: מנחות ג ל"ך: איוב לד-לה רמב"ם: עבדים ב	נץ החמה..... 6:15 סו"ז קר"ש - גר"א... 9:36 סו"ז תפלה - גר"א... 10:43 צה"כ לשיטת ר"ת..... 8:54	עלות השחר..... 5:02 סו"ז קר"ש - מג"א... 9:00 סו"ז תפלה - מג"א... 10:19 שקיעה..... 7:41
Shabbos Ends 8:54 זמן מובטח א א א					

Shabbos Ends 8:54 זמן מוצש"ק א

מברכים חודש אלול המולד: מוצש"ק 26 מינוט און 6 חלקים נאך 11. ראש חודש: ראשון ולמחרתו ביום השני

ווען אַ מענטש איז מ׳פֿלל בײַ קברײַ, צײַקײַם, העלפֿט אים דער אײַבערשטער
אפילו ווען עס קומט זיך אים נישט.

(ספר המדות אות צדיק סימן קע"ג)